συμμορφωθῆς μὲ τὸν κανονισμόν·) *Παρασδν* (κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ εἶσαι ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς σου· μελέτη λοιπὸν !) *Ἐωθινὸν Ἄσμα* (μοῦ στέλλεις Αἴνιγμα ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ; καὶ πῶς ἠμπορῶ νὰ το δημοσιεύσω ;) *Ἐλπίνορα* (διὰ τὸ περὶ «ἰοῦ» ἄρθρον, — τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ὡραῖον,—σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ Β' Κερ. τοῦ Ὁδηγοῦ, τελευταῖα παράγραφος· ἤθελα ὅμως νὰ μοῦ ἔλεγες ποῦ εὗρες αὐτὸ τὰ ἄρθρον·) *Μαρίκαρ Ἀντωνίου* (χαίρω που ἔγινες καλά, καὶ πού θὰ μὲ ἀναγνώσκῃς τώρα τακτικά· δὲν θὰ γρίψῃς κάποτε ;) *Θεόδωρον Ξαφιλίκον* (ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ἀναμένω νὰ μοῦ γράψῃ·) *Ἐλένην Δ. Μητσιάδου* (πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς· ἡ Πίσσα ἀσπάζεται τὴν Λευκήν σου·) *Κιθαρῳδὸν Ἀρίωνα* (φύλαξε τὰς Ἀσκήσεις σου διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν· δὲν τὰ εἴπαμεν ;) *Θάλλουσαν Μυρσίνην* (κατενθουσιασμένην μὲ τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης·») *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (πολὺ σ' εὐχαριστῶ κ' ἐγώ, πού μοῦ ἐτύχετε τόσω καλὸν φίλον· ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ψευδώνυμον, ἂς μοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος καὶ τὰ λέμε· εἰς τὰς ἐρωτήσεις «Ἂν ὁ τάδε εἶνε συνδρομητής μου» δὲν ἀπαντῶ πάντοτε· ἀπαντῶ μόνον ὅταν τύχῃ νὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομ· ἂν ὅμως, διὰ ἀναπαντήσω, πρόκειται νὰ ἐρευνήσω εἰς τὰ βιβλία καὶ νὰ χάσω καιρόν, δὲν ἀπαντῶ· σημείωσε δὲ ὅτι οἱ συνδρομηταί μοῦ ἀπευθύνουν ὁμοίας ἐρωτήσεις, ὥστε ἂν ἤθελα νὰ τους ἱκανοποιῶ ὅλους, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμνω ἄλληθουλειά, παρὰ νὰ φάχνω τὸ Μήτρῶον·) *Καραγκιόζη* (τὸ πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾶς πολύ· ἕνα παράπονον μόνον ἔχω : ὅτι δὲν ἀναγινώσκεις τὰς ὁδηγίας μου· ἂν τας ἀνεγίνωσκες, θὰ μοῦ ἔστελλες Ἀσκήσεις μετὰ τὸν Διαγωνισμόν ;) *Αὐγερινὸν* ([Ε] διὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν καὶ καλλιγραφικὴν ἐπιστολήν σου πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ φιλομουσία τοῦ μικροῦ ὑπηρέτου· ἀξίζει νὰ το συστήσῃς εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων·) *Λυσόχαρτον* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) *Σαλωνίτεκην Ἐλνάρ*, (ἔστειλα·) *Ἄνθος* τοῦ *Ζαππείου*, *Κουκουρίκον* (διὰ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» δὲν γίνεται διαγωνισμός, ὥστε εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ὅταν ἔχῃς·) *Ἀπόγονον τοῦ Χάση* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ἀκάματον ξεσπάθωμα·) *Ἀγγουρολογιώτατον* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν·) *Νικόλαον Κ. Δεκαβάλλαρ* ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς φιλολογικῆς ἡμερίδος) *Ζοφερὸν Νέφος*, *Ἰωάννην Ν. Παρίσην* (εὐχαρισ-τῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Κόμητα τῆς Φέρρας* (ὁ ἀστερίσκος εἰς τὸ Φωνηεντόλιπον σημαίνει ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει ἓν σύμφωνον μὲ ἀπόστροφον·) *Διοπτροφοροῦσαν* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά· ἡ Κικὴ δέχεται ὅτι γραμματόσημα νὰ εἶνε, καὶ σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Σκληρὸν Βράχον* (ἔστειλα·) *Ἄλλουρον*, *Μελαχροινὴν Ἑλληνίδα* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Εὐγενῆ Καρδίαν* (ἀπεναντίας, ἡ ἐπιστολή μοῦ ἐφάνη τρυφερὰ καὶ χαριτωμένη, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μου γράψῃς συχνά·) *Πικροδάφνην* (νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ λλάξῃς τὸ ὡραῖον αὐτὸ ψευδώνυμον·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν φίλην, πού μου ἐσύστησες·) *Γεώργιον Δ. Κουμάνταρον* (σὲ παρακαλῶ νὰ στείλῃς νέα ψευδώνυμα, διότι τὰ καλλίτερα δὲν ἦσαν ἐλεύθερα·) *Χιωτοπούλαρ* (εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασίν σου, καὶ ὅταν δεχθῇ ὁ φίλος μου Σουηδίτης, τοῦ κάμνεις ἀπ' εὐθείας τὴν πρότασιν περὶ ἀνταλλαγῆς· Δελταρίων· σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ὡραῖά σου δῶρα·) *Χρυσῆν Πρωΐαν* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ κάμῃς πλήρωσῃ τὰς ἀπουσίας σου καὶ θὰ κάμῃς καλὰς ἐξετάσεις·) *Νικόλαον Ν. Νικολούδην* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον, ἤθελα πολὺ νὰ σοῦ στείλω τὴν φωτογραφίαν· ἀλλὰ ποῦ δὲν ἔχω;) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ γυναικείας φιλολογίας·) *Εἰκοσεὶν Ἀδῶρα*, *Νύμφην Καλυψώ*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·)

Ἀσκληπιάδην (τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχω σήμερα τόπον διὰ νὰ δημοσιεύσω τὸ ἰατρικὸν τῆς τεμπελιᾶς· δὲν εἶνε, βλέπεις, ἁπλῆ συνταγή· εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία !) *Γουλιέλμον Τέλλον* (ποῦ καρὸς διὰ τοιαύτας πληροφορίας· ἔπειτα εἶνε δημοσιευμένα καὶ εἰμπορεῖς νὰ τα εὕρῃς μόνος σου ὅλ' αὐτά·) *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου* (ὁ ὁποῖος, ὅ,τι ἐγράφη περὶ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» τὸ εὑρίσκει πολὺ κατώτερον «τοῦ θυμασίου τούτου τόμου, τοῦ σπινθηροβολοῦντος ἀπὸ ὡραιότητα καὶ πολυτέλειαν, τοῦ ἀληθοῦς βασιλικοῦ δώρου·») *Ὑψιπέτην Ἱέρακα* (ἐλήφθη·) *Σκαφιδάκι* (ἡ ἰδέα σου λαμπρὰ καὶ τὴν ἐγκρίνω μετ' ἐπαίνων· τὸ μικρὸν αὐτὸ Λεξικὸν θὰ εἶνε χρησιμώτατον καὶ πολλοὶ φίλοι μου θὰ το ἀγοράσουν, ἀποβλέποντες μάλιστα καὶ εἰς τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐκδοθῇ· ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι τὴ ἔκδοσιν θὰ τὴν κάμῃς μόνος σου·) *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* (πῶς εἰμπορῶ νὰ σου εἰπῶ τὰ ξένα ἀρχικά ; θὰ ἤθελες νὰ εἰπῶ εἰς ἄλλον τὰ ἰδικά σου χωρὶς νὰ θέλῃς σύ ;) *Μπουμπουρισμέρο Μυαλό*, *Δεσποινίδα Δῆ - Χούγκ - Τσάγκ*, *Φάρερ Μπαστούρι* (ὁ περὶ οὗ μοῦ γράρεις, δὲν εἶνε ἀνταπακριτής μου· δύνασαι ὅμως νὰ μου ἐμβάζῃς δι' αὐτοῦ χρήματα, ἂν τον γνωρίζῃς καὶ ἂν τον ἐμπιστεύεσαι·) *Σωπηλὴν Νύκτα* (ἐλήφθη·) *Λοξίαν*, *Σταμάτην Κ. Στάματην*, *Κόμην τῆς Βερενίκης* (χαίρω ποῦ διασκεδάζεις τόσον ὡραῖα· τὸ ἤξευρα ὅτι πολλοὶ φίλοι μου ἀγαποῦν τάστρονομικά, καὶ δι' αὐτὸ δημοσιεύω τὴν «Θείαν Οὐρανίαν») *Παραγιώτην Εὐστρατίου* (τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις ἀνήκει εἰς ἄλλον τὸ τῆς Χ. Π. ἐγκρίνεται·) *Κῦμα τῆς Λευκάδος*, *Ἄνθος τῆς Ἁλίης*, *Ἀγρυπνιολέστας* (πῶς ἐπῆγεν ἡ παράστασις ;) *Ἀσπροποταμίτην*, *Μερεξεδέριαν*, *Λεοπάρδαλην* (ἔχεις λάθος· ὁ Γκὺ καὶ ὁ Γωλτιέρος φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα μὲ τὴν ἡλικίαν ποῦ ἔχουν·) *Ἀερόστατον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν διατύπωσιν τῆς ἐπιστολῆς· ψευδώνυμον πρέπει νὰ προτείνῃς σὺ αὐτὸ γίνεται δι' ἄλλου·) *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Συναχωμένον Ποντικὸν* (καλὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα· ἀλλὰ τί νὰ τας κάμω τὰς Ἀσκήσεις πρὸ τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ ;) *Ὡραίαν Ἀπείραθον* (μόνη σου συνέταξες αὐτὸν τὸν ὡραῖον περὶ πατρίδος λόγον ; εὖγε·) *Ἀταβύριον Ῥόδου* (εὔλογος ἡ ἀπορία σου· ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθης ἕνα πρᾶγμα, ὅτι : καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Βωδουΐνος, ὁ πατὴρ τῆς Ἰωάννας καὶ τῆς Μαργαρίτας, ἤτο κόμης τῆς Φλάνδρας, ὅπως καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ἰωάννας· Κόμης τῆς Φλάνδρας θὰ γίνῃ ἐπίσης καὶ εἰς τῶν δύο ἀνεψιῶν της· δὲν πρόκειται, βλέπεις, εἰμὴ περὶ τίτλου καὶ ἀξιώματος κληρονομικοῦ·) *Λυσόχαρτον* (ἀπορῶ κ' ἐγὼ· ἐν τούτοις ἔστειλα πάλιν·) *Ἰωάννην Χ. Σολιώτην* (εὔχομαι περασταικὰ ἀπὸ καρδίας· αἱ συχναὶ ἐπιστολαί σου πολὺ μ' εὐχαριστοῦν·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Ἠλιόλιστον Πρωΐαν* (ὑπομονή, ἕως τὸ καλοκαῖρι ποῦ θὰ εἶσαι ἐλεύθερα·) *Ἕνα Χιωτάκι* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 *Φεβρουαρίου* θὰ ἀντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Ἀπριλίου.

Ὁ χάσας τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

94 Δεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ξενικὸν καὶ τὸν Θεὸν σημαίνει.
Τὸ δεύτερόν μου σύνδεσμος π' οὐδέποτε ἐπιμένει.
Στὸ σύνολόν μου Ἐκλεκτὸν τοῦ πρώτου θ' ἀπαντήσῃς,
Κ' εἰς τὴν Γραφὴν ἐρεύνησε, ἂν θέλῃς νὰ με λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου [ΕΕ]

95 Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ Διδάσκαλος : — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ . . . . . ;

Ὁ Μαθητής : — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.

Ὁ Διδάσκαλος : — Μπᾶ ! καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη ;

Ὁ Μαθητής : — Ὁ . . . . ἡ . . . . τὸ . . . .

Ὁ Διδάσκαλος : Μὰ τί λές, παιδί μου ! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἱερὸς συγγραφεύς, τὸ θηλυκὸν διακριτικὸν σῆμα, καὶ τὸ οὐδέτερον νόμισμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [Ε]

96. Στοιχειόγριφος

Βάλε κάππα, βγάλε γᾶ,
Καὶ θὰ ἰδῆς σιγὰ-σιγά,
Ἀπ' τὴ θάλασσα κοπάδι
Νἄμβῃ μέσα 'στὸ πηγάδι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης [Ε]

97. Μεταγραμματισμός

Θεὸς εἶμαι ἐκ τῶν ἀρχαίων· ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Ὄρος ὑψηλὸν εἰς γῆσον παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

98. Τριγωνα

(α) ★ Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται : εἰς τὸ α' τρίγωνον, εἰς τὴν βάσιν, κάτοικος ἀρχαιοτάτης ἰταλικῆς χώρας· δεξιᾶ βασιλεὺς τῆς Γροίας, ἀριστερᾶ ἡμίθεος. Εἰς τὸ β' τρίγωνον, ἐπάνω, ρῆμα ἐκ τῶν εἰς μι· δεξιᾶ ἀρχαῖος ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ἀριστερᾶ διπλωμάτης.

(β)
```
★ ★ ★ ★ ★ ★
 ★ ★   ★ ★
  ★     ★
 ★ ★   ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★
   ★ ★
    ★
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους [ΕΕ]

99. Πρόβλημα

Ἐρωτηθεὶς τις πόσα ἀδέλφια ἔχει, ἀπεκρίθη : — «Ἔχω τόσους ἀδελφούς, ὅσας καὶ ἀδελφάς.» Ὁ ἐρωτήσας, μὴ ἐξάγων τίποτε, ἀπέτεινε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐρωτηθέντος. Καὶ αὕτη ἀπήντησε : «Οἱ ἀδελφοί μου εἶνε διπλάσιοι ἀπὸ τὰς ἀδελφάς μου.» Τί ἐξήγαγε ὡρα ὁ ἐρωτήσας ;

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

100—104. Μαγικὸν Μόριον.

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς μορίου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις :

Κλέων, νοῦς, κράνος, νῆσσα, Γαλλία.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀμφ. Δ. Σαπουνάκη [Ε]

105. Μαγικὴ Εἰκών

Τὸ πλοῖον ἐν κινδύνῳ. Οἱ ἐπιβάται δέοντάι γονυκλινεῖς. — Πᾶσα δέησις περιττή ! φωνεῖ ὁ πλοίαρχος· ἐχάθημεν ! . . . Αὐθωρεὶ τὸ πλοῖον κατεπόθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Τί ἄρ' ἦγε νὰ ἐπροξένησε τὸ ναυάγιον ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ [ΕΕ]

106. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐκ συνωνύμων.

Λάβε τὰ συνώνυμα τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ ἀναγραμματίζων αὐτά, σχημάτισον νέας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ δεύτερα κατὰ σειρὰν νἀποτελοῦν τὰς δύο λέξεις ἑνὸς γνωμικοῦ.

Λαός, φλύαρος, σκιάδιον, συμβάν, ἔπαινος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτέρος τοῦ Βέγα [Ε]

107. Φωνηεντόλιπον

τ-δκν-κ-λγτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ραγισμένου Βάζου [Ε]

108. Γρῖφος

```
        ι         α
      ι   ι     α   α
    ι  ἁπλοῦ  ι  α κτὴ α
      ι   ι     α   α  Τίμος
        ι         α
Μο|τι                  τερα
                       τοῦ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου [Ε]

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. **15**.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. **0,15**
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Φεβρουαρίου 1900** **Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 9**

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 65.)

— Χμ ! ὁ καιρὸς ἐχάλασε ! εἶπεν ὁ Γκύ, σταματῶν ἐξαφνα καὶ παρατηρῶν τὸν οὐρανόν, τόσῳ καθαρὸν πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν. Πρέπει νὰ περπατοῦμε γρηγορώτερα, ἂν θέλωμε νὰ φθάσωμε 'στὸ Ἀθινιὼν πρὶν νυκτώσῃ.

Τωόντι, ἐπέκειτο ἄνεμος, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος μαΐστρος τῆς Προβηγγίας, ἡ ἐνδεκάτη αὐτὴ πληγὴ τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ἐλησμόνησε τότε ὁ ἐξολοθρευτὴς Ἄγγελος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τοὺς εὐτυχεῖς Προβηγγιανούς, διὰ νὰ ἰσορροπίσῃ τὴν πλαστιγγα τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν, ἡ ὁποία, ἄνευ τοῦ μαΐστρου, θὰ ἔκλινε πολὺ πρὸς τὸ μέρος τῶν καλῶν. Διότι, ἂν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἡ Προβηγγία ἔχῃ τὸ γλυκὺ της κλίμα, τὴν γλαυκήν της θάλασσαν, τοὺς εὐχύμους της καρπούς, τὰς εὐφόρους της πεδιάδας, — ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς ἀντίρροπον, ἔχει τὸν μαΐστρον !

Ὁ μαΐστρος δὲν εἶνε οὔτε βόρειος ἄνεμος, οὔτε νότιος, οὔτε ἀνατολικός, οὔτε δυτικός· εἶνε ὅλα αὐτὰ μαζί, καὶ κάτι χειρότερον ἀκόμη. Ὅπως μερικὰ δαιμόνια, ἀνυπότακτα εἰς τοὺς ἐξορκισμούς, ὁ μαΐστρος ὀνομάζεται Λεγεών, καὶ εἶνε ἀληθῆς λεγεὼν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι ἐκχύνονται μανιώδεις, λυσσαλέοι, καὶ συμπαρασύρουν, στροβιλίζουν, ἀνατρέπουν πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς δυστυχεῖς ὁδοιπόρους, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ πνέῃ ὁ ἄνεμος αὐτός, ὅπως ἤρχισε τώρα !.. Οἱ δύο φίλοι μας, τυλιχθέντες εἰς τοὺς μανδύας των, βυθίσαντες μέχρι τῶν ὤτων τοὺς σκούφους των, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ράβδων των, ἠγωνίζοντο εἰς μάτην νἀντιπαραταχθοῦν κατὰ τῆς θυέλλης. Ἔκαμνον δύο βήματα ἐμπρὸς καὶ τρία ὀπίσω, ἔπιπτον, ἐσηκόνοντο ... Ἐπὶ τέλους, κατάκοποι, ἐξηντλημένοι, ἀσθμαίνοντες, παραζαλισμένοι, ὡς κωφοὶ πλέον καὶ ὡς τυφλοί, ἔφθασαν εἰς ἓν ἐρημικὸν πανδοχεῖον, τὸ ὑποτρέμον φῶς τοῦ ὁποίου τοὺς εἴλκυσεν ὅπως ὁ ἀστὴρ τοὺς Μάγους.

Ἔκρουσαν δειλῶς τὴν κατάκλειστον ἐξώθυραν.

Κατ' ἀρχὰς οὐδεὶς ἀπεκρίθη Ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο, ὁ ἀνεμοδείκτης ἔτριζε σπαρακτικῶς, καὶ ἡ πινακίς, ταλαντευομένη εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς σχοινίου, ἠπείλει νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀσυνέτων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἵσταντο πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Γκὺ ἔκρουσε δυνατώτερα· ἔπειτα ἤρχισε νὰ τυμπανίζῃ ἐπὶ τοῦ θυροφύλλου διὰ τῆς ράβδου του ὁλόκληρον ἐμβατήριον, παταγωδέστατον.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχεν. Οἱ μοχλοὶ ἐσύρθησαν ἀπὸ μέσα, καὶ παχύς τις ἄνθρωπος ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας τὴν αὐλότριχα κεφαλήν του, ἐρωτῶν ἀγρίως ποῖος ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τόσον θόρυβον.

— Χριστιανοί, πού τους ἐλύσαξεν αὐτὸς ὁ ἀέρας καὶ ζητοῦν ἄσυλον ! ἀπήντησεν ὁ Γκύ.

Ὁ πανδοχεὺς τοὺς ἐκύτταξε περιφρονητικῶς, καὶ κατόπι, μὲ μορφασμὸν ὁ ὁποῖος ἐφανέρωνεν ὅτι δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος οὔτε ἀπὸ τὴν περιβολήν των, οὔτε ἀπὸ τὰς ἀποσκευάς των, ἀπήντησε :

— Δὲν ἔχει πειὰ τόπο ! πηγαίνετε ἀλλοῦ !

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ κλείσῃ. Ἀλλ' ὁ Γκύ, εὐκίνητος ὡς γάτα, ἐτρύπωσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πανδοχέως, σύρων κατόπι του καὶ τὸν Γωλτιέρον.

— Ἀμ τί τόπο θέλομε 'μεῖς οἱ μικροί ! εἶπεν εὐθύμως ὁ νεανίσκος· ὅσο θέλει καὶ ὁ σκύλος, ποῦ κάθεται κοντὰ 'στὴ σούβλα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἡ χειρότερη θέσι ! εἶπε γελῶν εἷς ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο θερμαινόμενος παρὰ τὴν πυράν, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἐστρέφετο ἐν ψητὸν ὀρεκτικώτατον.

Ἀλλ' ὁ πανδοχεύς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσε διόλου αὐτὴ ἡ αὐθάδεια, ἔγινε κατα-

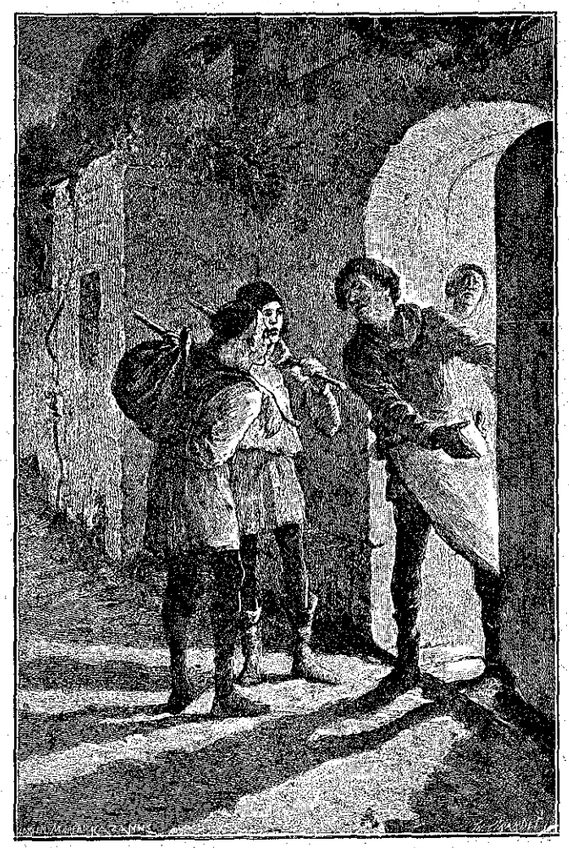

« Δὲν ἔχει πειὰ τόπο ! πηγαίνετε ἀλλοῦ ! » (Σελ. 73, στήλ. γ'.)

κόκκινος ἀπὸ τὸν θυμόν του,ὡς ἀστακός.

— Θὰ γκρεμισθῆτε ἀπὸ 'δῶ τὸ γρηγορώτερο ; ἐβρυχήθη. Ἔλα, δρόμο ! Οἱ εὐγενεῖς αὐτοὶ ἄρχοντες δὲν θέλουν βέβαια 'ςτὴ συντροφιά τους μαγκόπαιδα σὰν καὶ σᾶς !

Οἱ εὐγενεῖς ἄρχοντες ἦσαν μερικοὶ βουκόλοι καὶ ζωέμποροι, συνομιλοῦντες ἀδελφικῶς, μερικοὶ στρατιῶται, συζητοῦντες περὶ τοῦ πολέμου, μερικοὶ χωρικοὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν πανήγυριν, καὶ ὁ ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὁμιλήσῃ πρὸ ὀλίγου, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ γουνωτὸς μανδύας ἐκίνει, φαίνεται,μέγαν τὸν θαυμασμὸν τοῦ πανδοχέως.

— Καλὲ ἀφῆτε τὰ παιδιὰ νὰ ἔμβουν μέσα ! εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος μὲ ἀγαθὴν ἀφέλειαν.

— Ἔχουν τοὐλάχιστον νὰ πληρώσουν τὸ μερτικό τους ;

— Καὶ γιὰ ποιοὺς μᾶς πέρνετε ; εἶπε μὲ κωμικὴν ὑπερηφάνειαν ὁ Γκύ.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ πυρετωδῶς εἰς τὰ θυλάκιά του. Ἀλλοίμονον ! τὸ βαλάντιον δὲν εὑρέθη πουθενά... Θὰ του ἔπεσε κάπου, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ, εἰς τὴν φοβερὰν παραζάλην καὶ ἀναστάτωσιν τοῦ ἀνέμου...

— Ἔχεις τοὐλάχιστον τὸ δικό σου, ἀδελφέ ; ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς τὸν Γωλτιέρον.

Οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἐγέλων χλευαστικῶς, ἐκλαμβάνοντες αὐτὴν ὡς χονδροειδῆ κωμῳδίαν.

Ἀλλ' ὁ Γωλτιέρος ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ δερμάτινον βαλάντιον, τὸ ἐγκλεῖον τὴν μικράν των περιουσίαν, καὶ ρίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓν χρυσοῦν νόμισμα :

— Πληρωθῆτε ! εἶπε μὲ τὸ ἡγεμονικόν του ἐκεῖνο ὕφος.

Ψίθυρος ἐκπλήξεως ἠκούσθη. Ὁ πανδοχεὺς ἔλαβε τὸ νόμισμα, τὸ ἔστρεψε καὶ το μετέστρεψεν εἰς τὰς χεῖράς του, ἀμφίβολος, ἀπορῶν.

— Δέν τη γνωρίζω ἐγὼ αὐτὴ τὴ μονέδα, εἶπεν. Ἀπὸ ποῦ τα 'κλέψατε ;

Ὁ Γωλτιέρος ἔγινε πελιδνὸς καὶ ἀνύψωσε τὴν ράβδον του. Ἀλλ' ὁ Γκύ, ἠρεμώτερος, τὸν ἀνεχαίτισε.

— Δὲν εἴμεθα κλέπται, εἶπεν· αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τὴ γιαγιά μας, ποῦ ἦταν Φλαμανδή. Εἶνε νομίσματα τοῦ τόπου της.

— Καλὲ τί μας λέτε ; ! Καὶ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γιαγιά,ποῦ εἶχε τόση περιουσία καὶ ἄφησε τὰ ἐγγόνια της νὰ γίνουν παιδιὰ τοῦ δρόμου ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ; ποῦ πηγαίνετε ;

Νὰ ψευσθοῦν καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, ἴσως θὰ ἦτο ἀσύνετον, καὶ μολονότι εἶχε μεγάλην ὄρεξιν, ὁ Γκὺ ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν: ὅτι ἡ γιαγιά των ὠνομάζετο κυρὰ Βερονίκη, ὅτι ἦσαν ὁπλοποιοὶ καὶ ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ Ἀΐξ.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσεν :

—Ἔχομεν ἐδῶ καὶ ἕνα πιστοποιητικὸν τοῦ μάστρο - Λανσάκη, τοῦ καλλιτέρου ὁπλοποιοῦ τοῦ Ἀΐξ, τοῦ προϊσταμένου μας, ποῦ βεβαιόνει ὅτι εἴμεθα τίμιοι τεχνῖται, καὶ ὄχι παιδιὰ τοῦ δρόμου, καθὼς εἶπες τοῦ λόγου σου.

Μόλις ἤκουσε τὰ ὀνόματα Κυρὰ Βερονίκη καὶ Μάστρο - Λανσάκης, ὁ ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει ἐκ περιεργείας τὴν συζήτησιν, ροφῶν ἡδονικῶς τὸ ποτήριόν του, ἔτεινε προσεκτικώτερον τὸ οὖς, καὶ λαβὼν τὸ νόμισμα, τὸ ἐξήτασεν ἐπισταμένως. Ἔφερε προτομὴν ἀνδρὸς μὲ περικεφαλαίαν, καὶ γύρω τὰς λέξεις : B. Comes Gant.

— Εἶνε νόμισμα τοῦ κόμητος Βωδουΐνου, ἐψιθύρισε, παρατηρῶν τὰ δύο παιδία, καὶ ἀμφιταλαντευόμενος ἂν ἔπρεπεν ἢ ὄχι νὰ παρέμβῃ. Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισε, καὶ εἶπεν :

— Ἄφησε ἡσυχα τὰ παιδιά, κὺρ - ξενοδόχε. Δὲν φαίνονται νὰ λέγουν ψεύματα, καὶ εἰμπορῶ νά το ἐγγυηθῶ. Εἶμαι κ' ἐγὼ ὁπλοποιὸς καὶ ἀναλαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τοὺς μικρούς μου αὐτοὺς συναδέλφους. Ἑτοίμασέ μας γρήγορα ἕνα καλὸ δεῖπνο, —ἐγὼ κάμνω τὰ ἔξοδα, — καὶ κλεῖσε ἐκείνη τὴν πόρτα πού μου ἐπάγωσε τὰ πόδια.

Ὁ πανδοχεύς, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν συμφέρουσαν τροπήν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ ὑπόθεσις, ὑπεκλίθη εὐσεβάστως πρὸ τοῦ πλουσίου καὶ ἐλευθερίου πελάτου του, καὶ ἐτοποθέτησε προθύμως παρὰ τὴν τράπεζαν τὰ δύο ὀρφανά, ὄχι ὀλιγώτερον εὐχαριστημένα . . .

Ἄφθονον καὶ ὀρεκτικώτατον δεῖπνον ἐπεσφράγισε τὴν καλὴν γνωριμίαν. Ὁ Μάστρο - Πέτρος, (οὕτως ὠνομάζετο ὁ ξένος), ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος τοὺς νέους του φίλους περὶ τῶν σχεδίων των καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξειδίου των.

Ὁ Γκὺ ἐπανέλαβε τὸν μῦθον, τὸν ἐπινοηθέντα ὑπὸ τῆς Βερονίκης, περὶ τοῦ ἐν Παρισίοις θείου.

— Καὶ σκοπεύετε νὰ κάμετε μόνοι τόσῳ μακρυνὸν ταξεῖδι ; εἶπεν ὁ ξένος. Κάθε στιγμὴν θά σας συμβαίνουν ἐπεισόδια, ὅπως αὐτὸ ἐδῶ, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι πάντοτε παρών, διὰ νά σας προστατεύω. Δὲν κάμνομεν ἕνα πρᾶγμα ; Καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἶμαι ἀποκαταστημένος. Δέν μου ἀρέσει νὰ ταξειδεύω μόνος, καὶ ἐπειδὴ βλέπω ὅτι εἶσθε καλὰ παιδιά, σᾶς προτείνω νὰ ταξειδεύσωμε μαζί. Θά σας βοηθήσω ὅσον ἠμπορῶ, καὶ ἂν μείνωμεν εὐχαριστημένοι, ἐγὼ ἀπὸ σᾶς καὶ σεῖς ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἂν τυχὸν δὲν εὑρῆτε τὸν θεῖον ποῦ γυρεύετε, τότε σᾶς πέρνω κ' εἰς τὸ ἐργαστήρί μου. Τί λέτε ;

Ἡ πρότασις ἦτο τόσον συμφέρουσα, ὥστε οὔτε συζήτησιν ἤθελε. Μὲ τοιοῦτον σεβάσμιον συνοδόν, μὲ τοιοῦτον προστάτην, οἱ ταξειδιῶται μας θἀπέφευγον μέχρι τέλους κάθε δυσάρεστον. Διὰ τοῦτο ἔσπευσαν νά την ἀποδεχθοῦν εὐγνωμόνως, προειδοποιήσαντες μόνον τὸν ἀγαθὸν Παρισινόν, —διότι δὲν ἐνόουν νά τον γελάσουν,—ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νά τον ὑπηρετήσουν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

— Καλά, καλά, εἶμαι σύμφωνος, ἀπήντησεν ὁ μάστρο - Πέτρος φαιδρῶς. Μὴ φοβεῖσθε καὶ δὲν θά σας πάρω διὰ τῆς βίας· ἂν θέλετε, σᾶς εἶπα· τὸ μέλλον δέν το ἠξεύρει κανείς.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δύο εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τοῖς παρεχώρησεν ὁ πανδοχεύς, κατὰ διαταγὴν τοῦ προστάτου, ὁ Γωλτιέρος εἶπε πρὸς τὸν Γκύ :

—Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ ὑποχρεωθῇς τόσον εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Μπᾶ ! καὶ γιατί ; τί φοβεῖσαι πάλι ;

— Δὲν ἠξεύρω· ἀλλὰ ἡ φιλία του μοῦ ἐφάνη πολὺ γρήγορη. Δέν μας γνωρίζει καθόλου...

— Γνωρίζει ὅμως τὸν Λανσάκη, καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων, ποῦ ἔχουν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα. . .

— Ἀδιάφορον· ἐγὼ τὸν ὑποπτεύομαι.

— Νά σε 'πῶ, Γωλτιέρε μου, ἕνα πρᾶγμα ; Δὲν εἶσαι 'πειά ὁ ἴδιος. Σὺ ποῦ ἤσουν τόσῳ γενναῖος ἄλλη φορά,τώρα φοβεῖσαι καὶ τὸ παραμικρόν !

— Ναί, ἀλλὰ γιὰ σένα. Δὲν θὰ ἠσυχάσω, ἀγαπητέ μου Κύριέ, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ σὲ ἰδῶ μὲ τὸ στέμμα εἰς τὸ κεφάλι, περιτριγυρισμένον ἀπὸ τοὺς φρουρούς σου, εἰς τὸ παλάτι τῆς Βρύγης.

— Ἔστω ! Ἀμήν ! Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δῶσέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ σκοῦφό μου· εἶνε πολὺ ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸ στέμμα. . .

Καὶ ὁ ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ Αὐτοκράτορος Βωδουΐνου ἐξηπλώθη ἡδυπαθῶς ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς τοῦ πανδοχείου.

Ἴσως θὰ ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον ἡσυχος, ἄν, ὄπισθεν τῆς κλειστῆς θύρας, ἔβλεπε τὸν μάστρο-Πέτρον νὰ κρυφακούῃ, καὶ ἔπειτα νὰπομακρύνεται ἀκροποδητεί, τρίβων τὰς χεῖρας καὶ ψιθυρίζων :

— Αὐτοὶ εἶνε! Μὰ πῶς το ἐμυρίσθηκα ἀμέσως ! Ἔχω μιὰν ὀσφρησι, ποῦ δέν μου παραβγαίνει τὸ καλλίτερο λαγωνικό !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

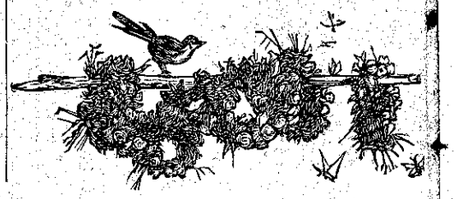

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 59.)

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ἀστρονόμοι ἐσπούδαζον τὸν δρόμον τῶν ἄστρων εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσουν διατὶ τὰ ἄστρα ἠκολούθουν αὐτὸν τὸν δρόμον.

Εἷς γερμανός, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ μάθῃς καὶ νὰ ἐνθυμῆσαι τὸ ὄνομα, ὁ Κέπλερος, εὗρε καὶ τί συνεπείας εἶχεν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος νόμος, τὸν ὁποῖον ἀργότερον ἀνεκάλυψεν ὁ Νεύτων. Εἶπε δὲ αὐτὰς τὰς συνεπείας μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε οὐδεὶς ἀστρονόμος ἠδυνήθη πλέον νὰ συζητήσῃ αὐτάς. Ἀλλὰ καὶ τοῦ Κεπλέρου ἡ ἀνακάλυψις ἦτο ἁπλῆ παρατήρησις τῶν γεγονότων· τὸν νόμον, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται αἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, δὲν τὸν εὗρε. Μόνον ὁ ἄγγλος ἀστρονόμος, ὁ ὁποῖος μετὰ τόσης τόλμης ἐσκέφθη,ὅτι ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Γῆ ἕλκει πάντα τὰ σώματα τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, ἡ ἰδία δύναμις ἕλκει καὶ τὴν Σελήνην, — μόνον αὐτός, ὁ Νεύτων, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ εὕρῃ τὸν νόμον.

Ἡ Γῆ λοιπὸν σύρει τὴν Σελήνην, καὶ ἕνεκα τούτου τὴν κρατεῖ αἰχμάλωτον πλησίον της. Αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς ἕλξεως δὲν εἶνε βέβαια μοναδικὸν προνόμιον τῆς Γῆς, ἀλλὰ ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς μάζαν. Καὶ ἡ Σελήνη ὅμως ἔχει καὶ αὐτὴ μάζαν, πολὺ μὲν μικροτέραν ἀπὸ τὴν μάζαν τῆς Γῆς, ἀλλ' ἐπίσης πολὺ μεγάλην. Ὥστε καὶ ἡ Σελήνη πρέπει τότε νὰ ἕλκῃ τὴν Γῆν· τοῦτο δὲ καὶ πραγματικῶς συμβαίνει· κατ' αὐτὸν μάλιστα τὸν τρόπον ἐξηγοῦνται καὶ αἱ παλίρροιαι, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔμειναν ἀνεξήγητοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

— Τί σημαίνει παλίρροια ;

— Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἀνυψοῦται καὶ κατέρχεται κανονικῶς δύο φορὰς εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας· αὐτὴ ἡ ἀνύψωσις προέρχεται ἀπὸ τὴν ἕλξιν τῆς Σελήνης καὶ ὀνομάζεται παλίρροια. Ἀλλ' αὐτὰ θὰ σοῦ τα ἐξηγήσω ἄλλοτε. Ἂς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς τὴν παγκόσμιον ἕλξιν.

Ἀφοῦ ἡ Γῆ ἕλκει τὴν Σελήνην καὶ ἡ Σελήνη ἕλκει τὴν Γῆν, καὶ ἡ ἕλξις αὕτη γίνεται ἐπειδὴ Γῆ καὶ Σελήνη ἔχουν μάζαν, τότε ὁ Ἥλιος, τοῦ ὁποίου ἡ μάζα εἶνε κατὰ πολὺ μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν μάζαν τῆς Γῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμνῃ τὸ ἴδιον ; Καὶ πραγματικῶς διὰ τοῦτο Γῆ καὶ Σελήνη στρέφονται περὶ τὸν Ἥλιον. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ἄλλα σώματα παρόμοια μὲ τὴν Γῆν, οἱ λεγόμενοι πλανῆται, κινοῦνται κυκλικῶς περὶ τὸν Ἥλιον, μαζὶ μὲ τὰς Σελήνας των, αἱ ὁποῖαι πάλιν στρέφονται περὶ τοὺς πλανήτας των, ὅπως ἡ Σελήνη στρέφεται περὶ τὴν Γῆν. Βλέπεις ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται ἔχουν σελήνας, περὶ τῶν ὁποίων ὅμως θὰ σου ὁμιλήσω μίαν ἄλλην ἡμέραν. Βλέπεις ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀφοῦ διαρκῶς τὸ ἓν ἕλκει τὸ ἄλλο καὶ ρυθμίζει τὴν πορείαν του. Εἶνε δὲ πολὺ παράδοξον ὅτι πάντα ὅσα ὁ Κέπλερος προεῖπεν, εὑρέθησαν σύμφωνα μὲ ὅσα εὗρε διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ ὁ Νεύτων, ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἕλξιν. Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν ἔγιναν εἰς μίαν ἡμέραν· παρῆλθον πολλὰ ἔτη καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ ἐπανελήφθησαν πολλάκις. Ἀλλ' ἀφοῦ ἄπαξ ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν, ἔλειψε πλέον πᾶσα ἀμφιβολία· εὑρέθη ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ ἄνθρωπος δύναται πλέον νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν : Ἐμάντευσα τὸ μυστικόν σου, Οὐρανέ.

— Εὐχαριστῶ, θεία. Ἦσαν δύσκολα ὅσα μοῦ εἶπες, ἀλλ' ἐπρόσεξα πολὺ καὶ νομίζω ὅτι τὰ ἐνόησα.

— Θὰ ἐννοήσῃς τώρα καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ ὀλίγου, καὶ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον σοῦ εἶπον νὰ ἐνθυμηθῇς τὴν χρονολογίαν 1666, ἡ ὁποία δὲν εὑρίσκεται εἰς τὰ βιβλία τῆς Ἱστορίας. Ἐνθυμοῦμαι δύο χρονολογίας παρομοίας, τὴν μίαν κατὰ 600 ἔτη παλαιοτέραν καὶ τὴν ἄλλην κατὰ 200 ἔτη νεωτέραν· ἡ πρώτη, 1066, εἶνε ἡ χρονολογία τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν· ἡ ἄλλη, 1866, εἶνε ἡ χρονολογία τῆς μάχης τῆς Σαδόβης, ἡ ὁποία πράγματι εἶνε ἡ ἀληθὴς χρονολογία τῆς κατακτήσεως τῆς Γερμανίας ὑπὸ τῶν Πρώσσων. Αἱ δύο αὗται χρονολογίαι κατακτήσεων εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν χρονολογίαν τῆς κατακτήσεως τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, γενομένην τὸ 1666;

— Βέβαια, Νίτσα μου, ἔχεις δίκαιον. Ἡ κατάκτησις αὕτη εἶνε σπουδαιοτέρα. Ἀλλὰ νὰ σου εἴπω τὴν ἀλήθειαν ; Μοῦ ἐχάλασες τὸν οὐρανόν μου ! Τώρα τρομάζω μὲ αὐτὸν τὸν μαῦρόν σου οὐρανόν, τὸν γεμάτον ἀπὸ λογαριασμούς. Πολὺ περισσότερον μοῦ ἤρεσεν ὁ ἄλλος οὐρανός !

— Ὦ, ἀγαπητό μου παιδί ! Θὰ μείνω ἀπαρηγόρητος, ἐὰν αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διδαγμάτων, τὰ ὁποῖα σκέπτομαι νὰ σοῦ δώσω! Μὴ φοβεῖσαι τόσον γρήγορα τὸν οὐρανόν μου, ἀκόμη καλὰ καλὰ δὲν τὸν ἐγνώρισες. Ὅταν σὲ ὁδηγήσω εἰς αὐτόν, θά τον ἀγαπήσῃς πλειότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν γαλανόν, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγνώριζες τίποτε. Ἔπειτα δέν τον ἔχασες καὶ ἐκεῖνον· τὸν ἔχεις πάντοτε ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου, καὶ πρωηγουμένως. Δὲν χάνει βεβαίως τίποτε ἀπὸ τὴν καλλονήν του, τώρα ὁπότε γνωρίζεις καὶ τί εἶνε.

Ὁ οὐρανός μου εἶνε μαῦρος δι' ἡμᾶς, ἐνόσῳ τὸ φῶς δὲν συναντᾷ τί ὅπως το φωτίσῃ· ἀλλ' ὅπως θὰ ἴδῃς, εἶνε πλήρης ἀπὸ φῶς καὶ ὄχι ἀπὸ ἀριθμούς. Πᾶσαι αἱ κινήσεις εἰς τὸν οὐρανὸν γίνονται μόναι των, μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε κανονικὴν τάξιν,τὴν ὁποίαν οὐδὲ ταράσσουν οὐδὲ διακόπτουν οἱ λογαριασμοί μας. Οἱ λογαριασμοὶ γίνονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸν νόμον αὐτῆς τῆς τάξεως. Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ὑπερηφανεύεται διὰ κάτι τι, ὑπερηφανεύεται διότι κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸν νόμον τοῦτον. Δὲν εἶσαι πλέον μικρός, μετ' ὀλίγον θὰ γίνῃς νεανίας ! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χαλάσῃ ὁ οὐρανός σου, ἐπειδὴ ἔμαθες περὶ αὐτοῦ πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδὲ ὑπώπτευες κἂν προηγουμένως ;

— Ἀλλά, θεία μου, ἀφοῦ ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε τίποτε, τότε ποῦ εὑρίσκεται ὁ καλός μας Θεός, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει εἰς τὸν οὐρανόν ;

— Μένε ἥσυχος, Κώστα μου. Ἐκεῖνος εὑρίσκεται πανταχοῦ· Ἐκεῖνος πληροῖ τὸ πᾶν. Τὸ κενόν, περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ἔλεγον, εἶνε ἰδικόν μας κενόν· εἶνε ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα, ὅταν δὲν βλέπομεν πλέον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ δὲν ἐγγίζομεν διὰ τῶν χειρῶν μας. Ὁ καλὸς Θεός, τὸν ὁποῖον ἡ μητέρα σου σ' ἐδίδαξε νὰ ἔχῃς πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν σου, εὑρίσκεται πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν φαντασθῇς.

Ἀλλ' ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ σήμερον, ἀγαπητό μου παιδί. Φίλησέ με, καὶ πήγαινε πλέον νὰ κοιμηθῇς. Ἀρκετὰ σήμερον ἔμαθες.

["Ἕπεται συνέχεια.]

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΙΟΝ

Τὸ ἴον, ἄνθος ταπεινό,
Ἔχει εὐμορφιὰ καὶ χάρι,
Γιατί ἔχει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Τὰ χρώματά του πάρῃ.

Καθὼς το λούσῃ ἡ ἀπαλὴ
Τοῦ οὐρανοῦ δροσούλα,
Μὲ βαθυκύανη στολὴ
Τὸ ντύνει ἡ χαραυγούλα.

Καὶ σὰν το ἰδῇ ἀπ' τὰ ψηλὰ
Ὁ Ἥλιος, χρυσοβάφει
Τὰ φύλλα του ἀπαλὰ-ἀπαλὰ
Μὲ διάφανο χρυσάφι.

Καὶ τὰ παιδιά, ποῦ ταπεινὰ
Βλέπει ὁ Θεός, ὡς θέλει,
Οὐράνια καὶ παντοτεινὰ
Χαρίσματα τοὺς στέλλει !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ;

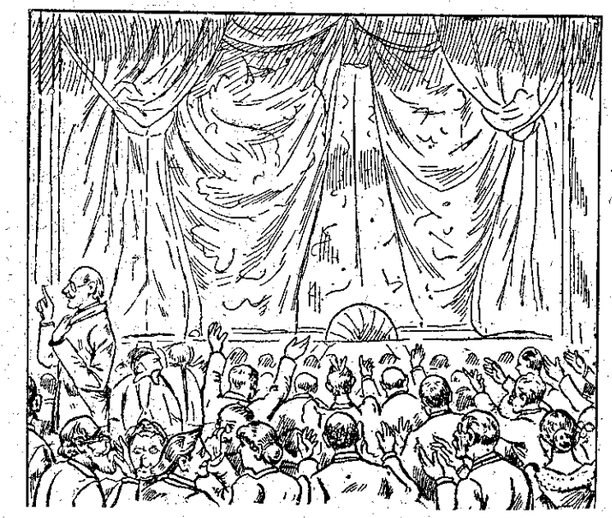

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ παράστασις ἐτελείωσεν, ἡ αὐλαία ἔπεσε, καὶ οἱ θεαταὶ κατεύθυσιασμένοι, χειροκροτοῦν φρενητιωδῶς καὶ ζητοῦν τὸν συγγραφέα.

Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς δὲν φαίνεται...

Τὰ χειροκροτήματα ἐξακολουθοῦν. Οἱ θεαταὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν, ἂν δὲν ἰδοῦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν συγγραφέα τοῦ δράματος...

Ἐπὶ τέλους! Νάτος! ἐπαρουσιάσθη καὶ εὐχαριστεῖ τὸ κοινὸν διὰ τὰς τιμητικὰς αὐτὰς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Τὸν βλέπετε;

Ὄχι; . . . Ἔ, αὐτὸ μόνον εἶνε τὸ δυστύχημα, ὅτι δὲν τὸν βλέπουν ὅλοι...

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 68.)

Ὁ Μωβιλαὶν καὶ οἱ υἱοί του ἔδιδον πολυτίμους συμβουλὰς διὰ τὴν κτηνοτροφίαν, διὰ τὸ ὄργωμα τῶν γαιῶν, τὴν χρῆσιν διαφόρων σπόρων κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἐδάφους· ὁ δὲ ἰατρὸς Λωμόνδος καὶ ὁ ἀχώριστος αὐτοῦ Γεράρδος ἠσθάνοντο ἀληθινὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωπόνου. Ὁ Βέμπερ πάλιν ἐφεύρισκεν ἄλλοτε μὲν ἓν νέον ἄροτρον, ἄλλοτε μίαν τελειοτέραν ἁλωνιστικὴν μηχανήν, ὁ δὲ καιρὸς παρήρχετο ταχέως, ἐν μέσῳ τῶν εὐαρέστων τούτων ἀσχολιῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς τόσον πολυμελοῦς ἀποικίας θὰ καθίστατο πολὺ δύσκολον, — μολονότι διετίθετο καθ' ἑκάστην εἰς βοῦς καὶ ἓν ἢ δύο πρόβατα, — ἂν τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο τόσον ἄφθονον εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἡ ὁποία δικαίως ἐπωνομάσθη «παράδεισος τοῦ κυνηγοῦ.» Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ ποικιλία τῶν θηραμάτων. Παρεκτὸς τοῦ ἐλέφαντος, τοῦ βουβάλου καὶ τοῦ ρινοκέρου, τὰ λοιπὰ τῶν ζώων τῆς Ἀφρικῆς εὑρίσκονται εἰς τὰς χλοηφόρους πεδιάδας της· ἐκεῖ ζοῦν ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἀντιλόπης, ἡ δορκάς, ἡ καμηλοπάρδαλις, ὁ ἱπποπότομος, ἡ ἄλκη, ἡ στρουθοκάμηλος, ἡ ἔλαφος καὶ ἀναρίθμητος ποικιλία μικρῶν ζώων ὡς καὶ πτηνῶν, ἐχόντων ποικιλώτατον καὶ ὡραῖον πτέρωμα.

Ἑκάστην πρωΐαν οἱ κυνηγοὶ διεσκορπίζοντο, φοροῦντες τὸ στερεὸν καὶ οὐχὶ χωρὶς χάριν κυνηγετικὸν ἔνδυμά των· ἕκαστος ἦτο ὡπλισμένος μὲ δίκαννον ὅπλον διὰ τὰ μεγάλα ζῷα, μαῦροι δὲ παρηκολούθουν τοὺς κυνηγούς, κρατοῦντες ἄλλα ὅπλα διὰ τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν.

Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχε δωρήσῃ ἓν ὡραῖον βραχύκαννον ὅπλον εἰς τὴν Κοραλίαν· αὕτη ὅμως ἀπεστρέφετο τὸ κυνήγιον ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδε φονευθεῖσαν μίαν ὡραίαν ἀντιλόπην. Ἦτο δὲ αὕτη ὡραιότατον ζῷον ἐκ τοῦ γένους Κουδού, καὶ εἶχε μέγεθος ἡμιόνου, τρίχωμα στακτερόν, ἔφερε λευκὰ στίγματα εἰς τὴν μορφήν της, ἡ δὲ χαριεστάτη κεφαλή της ἐστολίζετο μὲ ζεῦγος ὡραίων κεράτων. Τὸ εὐγενὲς ζῷον ἐβάδιζε μὲ χάριν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὅταν ἡ σφαῖρα τοῦ Ἐρρίκου κατέρριψεν αὐτὸ αἱματωμένον ἐπὶ τῆς χλόης. Ἡ Κοραλία εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐκπνεούσης ἀντιλόπης νὰ προσηλόνωνται ἐπὶ τοῦ φονέως της ὡς μὲ ἔκφρασιν μομφῆς, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν λύπης.

Ἐν τούτοις, κατὰ συμβουλὴν τοῦ πατρός της, ἤρχισε νὰσκῆται εἰς τὴν σκοποβολήν, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπυροβόλει ἢ καὶ ἔρριπτε τὸ τόξον μὲ ἀρκετὴν εὐθυβολίαν. Ὁ κ. Μασσαὶ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἄσκησιν ταύτην τῆς κόρης του, ὄχι χωρὶς λόγον, διότι, εἰς τὰς μακρινὰς ἐκείνας χώρας, ἔπρεπεν ὅλοι νὰ εἰμποροῦν νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωήν των καὶ τὴν ζωὴν τῶν οἰκείων των ἀπὸ παντοειδεῖς κινδύνους, ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν τῶν θηρίων μέχρι τῆς ἐπιθέσεως τῶν σκληροτέρων ἀκόμη ἀγρίων, ἦτο δὲ ἀναγκαῖον ὅλοι νὰ γνωρίζουν τὴν χρῆσιν ἑνὸς ὅπλου.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἐργασία ἑκάστου ἐκανονίσθη μεθοδικῶς, μετά τινας δὲ ἑβδομάδας ὅλα εἶχον ἐντελῶς διοργανωθῆ εἰς τὸ Μασσαιχώριον, ὡς ὠνομάσθη τὸ χωρίον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποικίας. Ἡ φήμη τοῦ νέου συνοικισμοῦ διεδόθη εἰς τὴν πέριξ χώραν, συχνὰ δὲ γραφικὰ στίφη μαύρων ἤρχοντο μέχρι τοῦ περιβόλου καὶ ἔφερον σῖτον, ἄλευρον ἀραβοσίτου, ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα οἱ ἄποικοι ἐπλήρωνον μὲ μέτρα τινὰ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, ζωηροῦ χρώματος, ἢ μὲ ὁρμαθοὺς χανδρῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία ἐδείκνυον ἀκόρεστον πάθος.

Οἱ δυστυχεῖς μαῦροι ἔμενον ἔκθαμβοι ἀπο τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Εὐρωπαίων, ἡ ὁποία τοῖς ἐφαίνετο βασιλική· τὰ πάντα τοὺς ἐξέπληττον· παρηκολούθουν δὲ μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον πᾶσαν κίνησιν τῶν παραδόξων τούτων ὄντων. Ὁσάκις ἐδίδετο ἡ ἄδεια εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἴδουν πῶς ἐζύμωνέν ἡ Μαργαρόνα, ἡ μία ἔσπρωχνε τὴν ἄλλην διὰ νὰ ἴδουν καλλίτερα. Οἱ λαοὶ οὗτοι δὲν ἠξεύρουν τί θὰ εἴπῃ ζύμωμα, καὶ τρώγουν ὡμὸν τὸ ἄλευρον, ἀφ' οὗ ἀλέσουν τὸν σῖτον μεταξὺ δύο πετρῶν. Τὸ ψωμί, ἡ τόσον ἁπλῆ αὕτη τροφή, ἡ ὁποία εἰς ἡμᾶς φαίνεται τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἐθεωρεῖτο γλύκισμα ἀπὸ αὐτάς, ὅταν δὲ ἡ Μαργορόνα ταῖς ἔδιδεν ἀπὸ κανὲν τεμάχιον, ἐξέφραζον μὲ θόρυβον καὶ μὲ φωνὰς τὴν χαράν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΑΚΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Γεράρδος διήρχετο τὸ καιρόν του ὅπως ἤθελεν εἰς τὸ Μασσαιχώριον· ἄλλοτε ἐπήγαινεν εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον, ἄλλοτε ἐγυμνάζετο εἰς τὴν σκοποβολὴν ἢ τὴν ἱππασίαν, ἄλλοτε ἤκουε τὸν πολυμαθῆ ἰατρὸν Λωμόνδον, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφινεν ἥσυχον μὲ τὰς πολλὰς καὶ περιέργους ἐρωτήσεις του. Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχε συνάψῃ μαζί του μίαν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν παρέβη ὁ Γεράρδος· ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελῇ κάθε ἡμέραν μίαν ὡρισμένην ἐργασίαν, τὸν ἄφινεν ὅμως ἐλεύθερον νὰ τὴν ἐκτελῇ ὅταν ἤθελε καὶ ὅπως ἤθελε. Τὸ σύστημα τοῦτο ἀπέβη πολὺ χρήσιμον εἰς τὸν Γεράρδον, διότι χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία, ἐστόλιζε τὸ πνεῦμά του μὲ ὅλας τὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀπαραίτητοι εἰς ἕνα ἄνθρωπον πολιτισμένον.

Ὁ Γεράδος ἠγάπα ὑπερβολικὰ τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰς ἐξερευνήσεις, ἐξέτεινε δὲ αὐτὰς ἐνίοτε τόσον μακράν, ὥστε ἐνέβαλλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν κυρίαν Μασσαί· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Μασσαὶ ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τὴν τόλμην καὶ ἀπὸ τὴν ἀντοχὴν τοῦ Γεράρδου, ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ τον ἐμποδίσῃ, ἠρκεῖτο δὲ νὰ κάθηται εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ περιμένῃ, ὅταν ὁ Βενιαμίν της ἠργοπόρει, καὶ νὰ ἐκβάλλῃ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως

ὅταν τέλος ἤκουε τὴν εὔθυμον φωνήν του, ἢ τὸν ἔβλεπεν ἐρχόμενον μὲ τὸ ἐλαφρὸν βάδισμά του, εὔκαμπτον, ρωμαλέον, ἡλιοκαῆ, νεανίαν ἤδη ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα, παιδίον ὡς πρὸς τὴν ἀφέλειαν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν ἀθῳότητα τοῦ γαλανοῦ βλέμματος.

Ἡ Κοραλία τὸν συνώδευε συχνά, διότι ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ κινδυνῶδες ταξείδιόν των καὶ οἱ δύο εἶχον διατηρήσῃ θερμὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, πολὺ ζωηροτέραν ἀπὸ τὴν συνήθη μεταξὺ μελῶν τῆς ἰδίας οἰκογενείας· δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνουν χωρισμένοι δέκα λεπτὰ χωρὶς ν' ἀκουσθῇ συγχρόνως ἀπὸ τὰ χείλη των ἡ ἐρώτησις: «Ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος; — Τί ἔγεινεν ἡ Κοραλία;»

Ἡ κυρία Μασσαί, γνωρίζουσα ὅτι ὁ Γεράρδος θὰ εἶνε προσεκτικώτερος καὶ φρονιμώτερος ἂν εἶχε μαζί του καὶ τὴν ἀδελφήν του, ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ πηγαίνῃ μαζί του, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ λείπῃ καὶ ὁ Γολιάθ· διότι ἐὰν τυχὸν ἐπήρχετο κανεὶς κίνδυνος, τὸ ὀξυδερκὲς καὶ πιστὸν ζῷον θὰ κατώρθωνε τὰ ἀδύνατα διὰ νὰ προστατεύσῃ καὶ σώσῃ τοὺς νεαροὺς του κυρίους. Καὶ ἡ Λίνα ἐπήγαινεν εὐχαρίστως μαζί των· καὶ σχεδὸν καθ' ἑκάστην οἱ τρεῖς φίλοι ἐξεκίνουν ζωηροὶ καὶ εὔθυμοι ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ παχυδέρμου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζεν ἀπὸ τὰς ἐκδρομὰς ταύτας τόσον ὅσον καὶ οἱ ἀναβάται του.

Μίαν ἡμέραν, ἐξεκίνησαν πολὺ πρωΐ ἐφοδιασθέντες μὲ ἄφθονα γλυκίσματα καὶ ὀπωρικά, διὰ νὰ μείνουν ἔξω ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐσκόπευον νὰ προχωρήσουν ἕως εἰς ἕνα λόφον ὑψηλότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο κυανοῦς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα εἶχαν δημιουργήσῃ μὲ τὴν φαντασίαν των ὁλόκληρον μυθιστόρημα. Τὸν εἶχαν ὀνομάσῃ «ἡ ἄκρα τοῦ κόσμου» καὶ διισχυρίζοντο ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάτι συμβαίνει. Ἐπειδὴ ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος λόφος ἔφραττε τὴν θέαν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, τὰ δύο κοράσια ἐφαντάζοντο ὅτι τίποτε δὲν εὑρίσκετο πλέον παραπέρα εἰμὴ ἡ θάλασσα, καὶ ὑπεστήριζον ὅτι ἂν φθάσουν εἰς τὴν κορυφήν του, θ' ἀνακαλύψουν ἀπὸ τὸ ὕψος του τὴν κινητὴν ἔκτασιν τοῦ ὠκεανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶδον καὶ ἄγριον ὡς θηρίον καὶ ἥμερον ὡς ἀρνίον.

Καὶ τοῦ Γεράρδου ἡ περιέργεια ἐκεντήθη ὁμοίως. Τὴν πρωΐαν λοιπὸν ἐκείνην ἐξεκίνησαν πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ μυστηριώδους λόφου.

Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς καὶ δροσερός· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν· ἥσυχος αὔρα ἔσειε τὴν κόμην τῶν τριῶν ἐξερευνητῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν φαιδρότατοι.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΜΑ ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ!

ΜΙΚΡΑ ΚΩΜΩΙΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 70)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐγειρομένη, ἐν ἀγανακτήσει). — Τί; Ἡ φωλιὰ ποῦ εἶνε 'στὴν κορυφὴ τῆς μηλιᾶς;... (Πρὸς τὴν κούκλαν της·) Δὲν σοῦ το ἔλεγα, Δόρα μου; νά το!.. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε πειὰ ἀνοησία, εἶνε πολὺ χειρότερο... αὐτὸ καταντᾷ σκληρότης! Ἠθέλατε νὰ χωρίσετε τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια ἀπὸ τὴ μητέρα των;

ΤΑΚΗΣ. — Μ' αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ὁ πόλεμος; Καὶ μήπως σᾶς ἐκήρυξαν πόλεμο; Ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα, ἠθέλατε νά τους κάμετε τέτοιο-μεγάλο κακό;

ΤΑΚΗΣ (μὲ ὕφος ὀλιγώτερον περιφρονητικόν). — Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια!.. Ὅλο αὐτό, τώρα βέβαια, θά σας γίνῃ μάθημα.

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Ἡ Ἱστορία μου, δὲν ξέρω καλὰ σὲ ποιὸ μέρος, λέγει: «Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις!» Αὐτὸ θἀληθεύσῃ, ὅταν θὰ ἰδῇ ἡ μαμὰ σὲ τί χάλια εἶνε τὸ καινούργιο μου πανταλόνι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μὲ οἶκτον). — Θὰ φᾶς ξύλο, καϊμένε μου...

ΤΑΚΗΣ. (ἐκβάλλει κραυγήν, κυττάζων τὸ χέρι του.) — Αἷμα!.. ἄ, τρέχει αἷμα!..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πλησιάζουσα ζωηρῶς). — Γιὰ νά το ἰδῶ!

ΤΑΚΗΣ (μὲ κραυγὰς πόνου). — Μή! πονῶ!.. σιγά... προσοχή!.. ἄ, τὸ δακτυλάκι μου!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (λύουσα τὸ μανδῆλι καὶ ἐξετάζουσα τὴν πληγήν). — Δὲν εἶνε τίποτε, μπᾶ! (εἰρωνικῶς). Μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ πρέπει νὰ εἶνε λιγάκι γενναιότεροι.

«Ζήτω τὰ κορίτσια!» (Σελ. 78, στ. 6')

καὶ εὐαισθησία!.. Μὰ ἐμεῖς, παιδί μου, θὰ τα ἐβάζαμε 'στὸ κλουβί, καὶ θὰ τα ἐτρέφαμε καλά, καὶ θὰ τα ἐμεγαλώναμε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἔτσι; ἠθέλατε λοιπὸν καὶ σεῖς, νὰ σας βάλουν 'στὴ φυλακὴ καὶ νὰ σας τρέφουν καλά;

ΤΑΚΗΣ (θρηνωδῶς). — Ἄς εἶνε· τὰ πουλάκια σου δὲν ἔπαθαν τίποτα, ἐν ᾧ ἐγώ... (κυττάζει τὸ χέρι του, τὸ δεμένον μὲ τὸ μανδῆλι.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἐπληγώθηκες:

ΤΑΚΗΣ. — Ναί, (δεικνύων τὸν Γεῶργον) γιὰ νά τον σώσω.

ΓΕΩΡΓΟΣ. — (εἰρωνικῶς) Μάλιστα, ἐπληγώθηκε!.. μιὰ γραζτουνιὰ ἐκεῖ τιποτένια... Τὸ πανταλόνι μου ἐπληγώθηκε στ' ἀλήθεια! (στηρίζει τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μὲ κάποιαν εἰρωνείαν.) — Χμ!

ΤΑΚΗΣ. — Μάλιστα, δὲν εἶνε τίποτε!... Ὅποιος εἶνε ἀπέξω ἀπὸ τὸ χορό... μὰ γιὰ νά το εἶχες καὶ σύ, καὶ τότε νὰ μοῦ λέγες... (θρηνωδῶς). Ἄ, τὸ δακτυλάκι μου!...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — (πλησιάζουσα τὴν τράπεζαν καὶ ἀνοίγουσα τὸ μικρὸν κυτίον.) Νὰ ἐδῶ, εὐτυχῶς, ὅλα τὰ γιατρικὰ τῆς μαμμᾶς. Θὰ σε γιατρέψω.

ΤΑΚΗΣ. — Μὰ ξεύρεις;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ναί, μόνον σώπασε· (Ἐπιδένει ὀλοὲν ἐπιτηδείως τὴν πληγὴν τοῦ Τάκη, ἐν ᾧ ὁμιλεῖ.) Νά, λιγάκι φανικὸν ὀξύ... νὰ ἕνα κομμάτι ταφτᾶ...

ΤΑΚΗΣ. — Ἄ! Μή!.. ὤ!... ὤ!..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Μὰ τί φωνάζεις; Σ' ἐπόνεσα;

ΤΑΚΗΣ.— Ὄχι· ἀλλὰ μπορεῦσες νά με πονέσῃς.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (γελῶσα). —Χαρὰ 'στὴ γενναιότητα! .. Στάσου· θὰ σού το τυλίξω καὶ μὲ αὐτὸ τὸ πανάκι . . . θὰ σού το δέσω καὶ μὲ λίγη κλωστή. . . (τελειόνει τὴν ἐπίδεσιν τοῦ δακτύλου) καὶ ἐτελείωσε! Αὔριο δὲν θὰ ἔχῃς τίποτε.

ΤΑΚΗΣ. — Εὐχαριστῶ, Χαρίκλεια. (κυττάζει τὸν ἐπίδεσμον, καὶ μὲ ὕφος θαυμασμοῦ:) Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια! . . 'Αλήθεια, τί σοῦ εἶνε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἄ, εἶνε λοιπὸν ἱκανὰ καὶ γιὰ κάτι; Νὰ διορθώνουν τοὺλάχιστο τὲς ἀταξίες, ἔ;

ΓΕΩΡΓΟΣ (ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ἵσταται μὲ ἀ νῶτα πρὸς τὸν τοῖχον).—Καὶ 'μεῖς νά τες κάνωμε! . . . (θρηνωδῶς). Καὶ τὸ παντελόνι μου τώρα τί θὰ γίνῃ;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.—Θὰ ἰδοῦμε. (Λαμβάνει ἀπὸ τὸ κάνιστρον τοῦ ἐργοχείρου βελόνην καὶ κλωστήν, πλησιάζει τὸν ἀδελφόν της καὶ ἐξετάζει τὸ σχίσιμον.) Ἄ, ἄ, αὐτὴ ἡ πληγὴ εἶνε πολὺ σοβαρά.

ΓΕΩΡΓΟΣ ('Ανήσυχος).— 'Αλήθεια;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.— 'Αλλὰ θά την κλείσωμε. (Σταματᾷ, ἀνυψοῦσα τὴν βελόνην). Μὲ μιὰ συμφωνία ὅμως; ὅτι δὲν θὰ ξανακάμετε πόλεμο μὲ τὰ πουλιά! . .

ΓΕΩΡΓΟΣ (ζωηρῶς). — Ἄ, ὄχι, ὄχι!.. Οἱ Μπόερς εἶνε πολύ... μυτεροί.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ζωηρῶς). — Ἔπειτα σεῖς δὲν ἔχετε κακὴ καρδιά, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. (Συρράπτει τὸ σχίσιμον, ὁμιλοῦσα.) Μὰ τί πληγή!.. ἀτελείωτη εἶνε! (ἔξαφνα ἐκβάλλει κραυγήν:) Ἄ!

ΓΕΩΡΓΟΣ, ΤΑΚΗΣ (ὁμοῦ). — Τί ἔπαθες;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ .— Τίποτα! (ἐκμυζᾷ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου της.) 'Ετσιμπήθηκα.

ΤΑΚΗΣ (πλησιάζων).— Βγάζει αἷμα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.— Βλέπεις; Καὶ μὲ τὴ βελόνα πληγώνεται κανείς...

ΤΑΚΗΣ (ταπεινῶν τὴν κεφαλήν, κατησχυσμένος).— Καὶ δὲν κλαῖς καθόλου. Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα τόση γενναιότητα ἀπὸ ἕνα κορίτσι... (Καθ' ἑαυτὸν) 'Εγὼ πρὸ ὀλίγου ἐχαλασα τὸν κόσμο!
('Η Χαρίκλεια ἀναλαμβάνει τὴν βελόνην καὶ ἀποτελειόνει γρήγορα τὸ ράψιμον.)

ΓΕΩΡΓΟΣ (τρυφερῶς). — Εἶσαι καλὴ ἀδελφούλα, Χαρικλεῖτσα μου! Μόνο δυὸ φορὲς μ' ἐτσίμπησες... Μὰ 'πέ μου, φαίνεται τώρα τὸ σχίσιμο; (Παριπατεῖ βραδέως, μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.— 'Α μπᾶ! καθόλου!

ΤΑΚΗΣ. (πλησιάζων καὶ παρατηρῶν τὴν ἐπιδιόρθωσιν, ψιθυρίζει μὲ θαυμασμόν).— Διορθώθηκε 'στὴν ἐντέλεια! . Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια! (ἐνθουσιωδῶς) Χαρίκλεια, ἂν θέλῃς σὲ πέρνω εἰς τὸ σύνταγμά μου ὡς νοσοκόμον... καὶ ὡς στρατιώτην ἀκόμη!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μειδιῶσα).—Τώρα... ἢ ἀργότερα;

ΤΑΚΗΣ.—Τώρα ἀμέσως! 'στὴ στιγμή! Πᾶμε!

ΓΕΩΡΓΟΣ.— Ναί, ναί, πᾶμε νὰ παίξωμε. Μὲ τὲς ἀνοησίες μας, ἐχάσαμε ὅλο σχεδὸν τὸ ἀπόγευμα!
(Πρὶν ἐξέλθουν, ὁ Τάκης ἐπιθεωρεῖ τὸ δεμένον του δάκτυλον, ὁ Γεῶργος τεντόνεται διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν στερεότητα τοῦ πανταλονίου του, καὶ οἱ δύο, κατευχαριστημένοι, πέρνουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τὴν Χαρίκλειαν, καὶ την σύρουν ἔξω ἐν θριάμβῳ, φωνάζοντες:)

ΓΕΩΡΓΟΣ, ΤΑΚΗΣ.— Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια!.. Ζήτω τὰ κορίτσια! Ζήτω ω ω ω ω!..

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλ. τῆς Henriette Bezançon]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΟΔΟΣ ΤΡΙΠΟΔΩΝ

ΡΙΝ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ἑρμοῦ, θὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ἐνδιαφέροντα καλλιτεχνήματα. Καὶ ἐν πρώτοις, θὰ διέλθωμεν πρὸ τοῦ ὄπισθεν τοίχου, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μία μεγάλη παράταξις γλυπτῶν, (ὅλα φέρουν τὸν ἀριθμὸν 227α) προερχομένων ἀπὸ τὰς μετόπας τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ναοῦ τῆς Ἥρας (Ἡραίου) Ὑδρορρόαι, γεισώματα, κεφαλαί, τεμάχια κορμῶν, συντρίμματα παντοειδῆ, ἀπασχολήσαντα πολὺ τοὺς ἀρχαιολόγους. Ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη εἶνε, ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ ἀργείου καλλιτέχνου Πολυκλείτου.

Ἔπειτα θὰ σταματήσωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 228α. Εἶνε ἓν βάθρον τετράγωνον, μέρος μνημείου ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀθηναίου καλλιτέχνου Βρυάξιδος, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἀθλητῶν, νικησάντων εἰς ἱππικοὺς ἀγῶνας. Ὁ παρακείμενος κορμὸς Νίκης (229α) εὑρεθεὶς καὶ αὐτὸς παρὰ τὸ Θησεῖον, ὅπου καὶ τὸ βάθρον, ἀπετέλει ἴσως μέρος τοῦ ἰδίου μνημείου. Ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν τοῦ βάθρου ὑπάρχουν ἀνάγλυφα νικητῶν ἱππέων, πρὸ τῶν ὁποίων φαίνεται καὶ ὁ τρίπους, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης των. Ἐπὶ τῆς τετάρτης πλευρᾶς ἀναγινώσκεται καθαρώτατα ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Φυλαρχοῦντες ἐγίκων ἐν ἀνθιππασίᾳ, Δημαίνετος Δημέου Παιανιεύς, Δημέας Δημαινέτου Παιανιεύς, Δημοσθένης Δημαινέτου Παιανιεύς. Βρύαξις ἐποίησεν.»

Παρομοίου μνημείου ἀπετέλει μέρος καὶ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο τριγωνικὸν βάθρον (ἀρ. 1463), τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἀθηναϊκῶν μαρμάρων τῆς αἰθούσης. Εὑρέθη μεταξὺ τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου καὶ τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους. Στενὸν καὶ ὑψηλόν, ἔχει τὰς τρεῖς πλευρὰς κοίλας, συνδυαζομένας εἰς σχῆμα ἐκτάκτου κομψότητος. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς παρίσταται ὁ Διόνυσος, κρατῶν κάνθαρον (εἶδος ποτηρίου), καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων ἀνὰ μία Νίκη. Τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα εἶνε ὡραιότατα. Ἄνωθεν τῆς μαρμαρίνης βάσεως, τὴν ὁποίαν βλέπομεν, ἵστατο ἄλλοτε ὀρειχάλκινος τρίπους, ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον οἱ νικηταὶ τῶν Διονυσιακῶν Ἀγώνων. Καὶ τὸ σύνολον ἦτο ἱδρυμένον τὸ πάλαι εἰς τὴν περίφημον Ὁδὸν Τριπόδων, ἡ ὁποία ὤφειλε τὸ ὄνομα καὶ τὴν δόξαν εἰς παρόμοια χορηγικὰ μνημεῖα, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἀφθόνως καὶ ἀπαραμίλλως.

Ὁ ἐπισκέπτης, ὁ ἱστάμενος πρὸ τοῦ βάθρου τούτου καὶ ἀναπλάττων τὸ σύνολον τοῦ μνημείου μὲ τὸν ἐπ' αὐτοῦ τρίποδα, μεταφέρεται διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὴν ἀρχαίαν ὁδόν, καὶ βλέπει ἐμπρός του ὁλόκληρον σειρὰν τριπόδων, ἱδρυμένων ἐπὶ βάσεων ἐπίσης ἢ καὶ περισσότερον καλλιτεχνικῶν, καὶ ἀνασχηματίζει, ὅπως ἦτο τὸ πάλαι, ἐν τῶν ὡραιοτέρων καὶ χαρακτηριστικωτέραν τοπίων τῆς μεγάλης πόλεως, ἐκεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἱερᾶς Ἀκροπόλεως...

Ἡ ὁδὸς Τριπόδων ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν νοτιοανατολικὴν ἄκραν τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς, ἐπροχώρει ἡμικυκλικῶς κατὰ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ κατέληγεν εἰς τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον. Ἦτο ἐκ τῶν προσφιλεστέρων ἀθηναϊκῶν περιπάτων, ἐκτεταμένη, εὐρεῖα, δενδρόφυτος, καὶ στολιζομένη δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ ἐνδόξων μνημείων, τὰ ὁποῖα ἵδρυον οἱ νικηταὶ χορηγοί. Τοὺς τρίποδας, τοὺς ὁποίους ἐλάμβανον οὕτω ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς Ἀγῶνας,—χορηγικοὺς τρίποδας λεγομένους,—δὲν τους ἐφύλαττον εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπως οἱ σημερινοὶ νικηταί, ἀλλὰ τοὺς ἐξέθετον δημοσίᾳ εἰς θέαν διαρκῆ, πρὸς δόξαν αὐτῶν αἰωνίαν καὶ πρὸς ἀμιλλαν τῶν νέων ἀκοίμητον. Διὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην εἶχεν ὁρισθῆ ἡ Ὁδὸς Τριπόδων. Ἐπὶ βάσεων τριγωνικῶν, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν βλέπομεν εἰς τὸ Μουσεῖον, ἢ ἐπὶ ναΐσκων στρογγύλων, ὡς τὸ σωζόμενον ἀκόμη μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους, ἀνυψοῦντο τὰ ὀρειχάλκινα αὐτὰ τρόπαια, εἰς μακρὰν καὶ διπλῆν σειράν, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ πλουτιζομένην. Ἡ λαμπρὰ αὕτη παράταξις προεκάλει τὸν θαυμασμὸν τοῦ περιπατητοῦ, εἴτε ἐγχωρίου εἴτε ξένου, τόσον διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν χορηγικῶν μνημείων, —τρία τῶν ὁποίων κατεσκεύασεν αὐτὸς ὁ μέγας Πραξιτέλης,—ὅσον διὰ τὴν Δόξαν, ἡ ὁποία τὰ περιέβαλλε, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας μάρμαρα καὶ μέταλλα προσελάμβανον νέαν αἴγλην, ἀκτινοβολοῦντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρασίνων φυλλωμάτων, ἐκεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἱερᾶς Ἀκροπόλεως...

ΦΛΙΔΩΝ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ὁ νῦν Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας, στρατηγὸς Γκαλιφφέ, φημίζεται διὰ τὸν ἱπποτικόν του χαρακτῆρα. Εἰς τὴν μομφήν, ὅτι κάποτε εἶχε στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Ὀρλεανιδῶν, τῶν μνηστήρων τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου, ἐδήλωσε δικαιολογούμενος, ὅτι αἱ σχέσεις αὗται πριωρίζοντο εἰς δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁ Πρίγκιψ, ἐπιζητῶν τὴν φιλίαν του, τὸν εἶχε προσκαλέσῃ εἰς μίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συνηντῶντο ὅλοι οἱ βασιλόφρονες. Ὁ Γκαλιφφὲ ἀπήντησεν εὐγενῶς ὅτι ἐλυπεῖτο, διότι δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ κάμῃ τὸ ταξείδιον μέχρι τοῦ τόπου τῆς συγκεντρώσεως.

Τότε ὁ Πρίγκιψ τῷ ἔγραψεν, ὅτι ἀναλαμβάνει τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου αὐτός. Ἀλλ' ὁ Γκαλλιφὲ ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Δυστυχῶς δὲν εἶμαι τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ ἔλθω· ἀλλ' εὐτυχῶς, δὲν εἶμαι καὶ τόσον πτωχός, ὥστε νὰ δεχθῶ τὴν προτασίν σας.»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μὲ ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσσίας, ἡ Ἑλλὰς ἔχει σύμβασιν ἐκδόσεως ταχυδρομικῶν Ἐπιταγῶν· ὅθεν οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐμβάζοντες χρήματα, ἂς προτιμῶσιν εἰς τὸ ἑξῆς τὰς ταχυδρομικὰς ἐπιταγάς, ὡς τὸ προχειρότερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον.

Οἱ ἐν Τουρκίᾳ δύνανται νὰ στέλλωσιν ἐπιταγὰς διὰ τῶν Γαλλικῶν ἢ Αὐστριακῶν ταχυδρομείων. Μόνον οἱ διαμένοντες εἰς πόλεις, ὅπου δὲν λειτουργοῦν τοιαῦτα, δύνανται νὰ στέλλουν τουρκικὸν γραμματόσημον, ὑπολογίζοντες ὅμως τὸ φράγκον πρὸς 5 ½ γρόσια.

Οἱ ἐν Ρωσσίᾳ δύνανται νὰ στέλλουν ρούβλια χάρτινα, γραμματόσημα δὲ μόνον, ὅταν τὸ ποσὸν εἶνε μικρότερον τοῦ 1 ρουβλίου.

Ἄλλα γραμματόσημα δὲν εἶνε δεκτά, ἐκτὸς τῶν Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν, *τῶν μὴ προωρισμένων διὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ μὴ φερόντων τὴν λέξιν* piastre. Διότι τὰ γραμματόσημα ταῦτα, καθὼς καὶ τὰ αὐστριακά, ρωμουνικά, βουλγαρικὰ κτλ. δὲν ἐξαργυροῦνται ἐνταῦθα παρὰ μὲ μεγάλην ἔκπτωσιν. Εἰς τὸ ἑξῆς τοιαῦτα γραμματόσημα, στελλόμενα εἰς ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 1 φράγκου, *θὰ ἐξαργυροῦνται διὰ λ/μὸν τοῦ ἀποστολέως, ἡ δὲ ἐκ τῆς διαφορᾶς προκύπτουσα ζημία, θὰ λογίζεται εἰς βάρος του.*

Ἐν γένει γραμματόσημα εἶνε δεκτὰ μέχρις 1 φράγκου. Δι' ἀνώτερον ποσὸν πρέπει νὰ ἐκδίδεται ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ *Ἀγγουρολογιωτάτου*, παρατηροῦντος τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς:

— Περίεργο πρᾶγμα καὶ αὐτὸ τὸ φῶς! Νὰ μή το σοῦνῃ τὸ *ρεῦμα*, ὅπως τὸ κερί, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ το ἀνάπτῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου [Ε]

* * *

Ὁ Κώστας, θέλων νὰ δείξῃ πνεῦμα, ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφόν του Ντίνον:

— Πῶς ἐννοεῖς ἐσὺ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος εἶνε βλάξ; Καὶ ἐκεῖνος ἀμέσως:

— Ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου.

* * *

Ὁ μικρὸς Σπῦρος βλέπει εἰς τὸ διπλοῦν φύλλον τῆς Η' Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως μίαν εἰκόνα, παιοιστάνουσαν ἀνθρωποφάγον, ὁ ὁποῖος τρώγει ἕνα παιδάκι, ἐν ᾧ τρία ἄλλα ἵστανται κλαίοντα.

— Τί κουτὰ ποὺ εἶσθε! λέγει· ὅσῳ νὰ φάῃ αὐτό, δὲν φεύγετε σεῖς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο,ΤΙ σᾶς εἶπα τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, θέ σας παρακαλέσω νὰ το θεωρήσετε ἰσχῦον καὶ διὰ τὴν παροῦσαν. Ἡ αὐτὴ γραμματοπλημμύρα, ἡ αὐτὴ ἔλλειψις χώρου. Θὰ ἐφαρμόσωμεν λοιπὸν κατ' ἀνάγκην τὸ «Ὀλίγ' ἀπ' ὅλα» τοῦ Ἀναν ία, μὲ μίαν μικρὰν μεταβολήν: «Ἀπ' ὀλίγα εἰς ὅλους.»

Μὲ ὑγείαν καὶ φρόνησιν νὰ διέλθετε τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν. Προσευχή, μελέτη καὶ .. ὀλίγη διασκέδασις. Εἶνε ἀνάγκη νὰναπληρώσετε τὴν ἀργίαν τῆς Ἀποκρηᾶς, ἡ ὁποία, δι' ὅσους δὲν ἐπωφελοῦνται τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἔχει τόσον σκληρὰς συνεπείας μεθαύριον, εἰς τὰς Ἐξετάσεις...

Τί εὔμορφην, τί καλλιγραφικὴν ἐπιστολὴν ποὺ μου γράφει σήμερον ἡ *Βασιλικὴ Χαραλάμπους* [Ε] ! (Μὰ διατί δὲν ἐσημείωσε καὶ τὸ ψευδώνυμόν της;) Θάποσπάσω αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἐπεισόδιον: «Σήμερον, μοῦ γράφει, 2—3 εἴχαμεν Ἑλληνικά· (φαντάσου, 2—3 Ἑλληνικά!) Νὰ σου εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, δὲν ἐπρόσεχα πολύ... Ἤκουσα λοιπὸν νὰ λέγῃ ὁ καθηγητής μου τὴν φρᾶσιν αὐτὸ τοῦ ὁποίου ἐκοιμήθην...» Ὑπὸ ποίου; ἐρωτῶ. Ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντᾷ «Ὑπὸ τοῦ ὁποίου!» Πάλιν τὸν ἐρωτῶ καὶ πάλιν μοῦ ἀπαντᾷ «Ὑπὸ τοῦ ὁποίου» γελῶν, καθὼς καὶ αἱ συμμαθήτριαί μου... Ἐπὶ τέλους μία ἔλαβε τὸν κόπον καὶ μου ἐξήγησε τὸ λογοπαίγνιον: *ὑπὸ τοῦ ὀπίου.*»

Δὸν Ρουρίγο, καὶ τί νά σου ἀπαντήσω τώρα, διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν περὶ τίνος πρόκειται; Τίποτε . . .

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν, *Σταματίνα Θεοδωρίδου*, ἔλαβα ἐπιστολήν σου καὶ θὰ εὐχαριστήθῶ πολὺ ἂν μου γράψῃς συχνά. Τὸ ψευδώνυμον δὲν εἶνε ἐλεύθερον, καὶ ἔκλεξε ἄλλο.

Τύριντς, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτὸ ὅπου λέγεις; Ἐγὼ ἀναγινώσκω πολλὰκις εἰς ἑπτήκοον ὅλου τοῦ σπιτικοῦ τὰς ὡραίας ἐπιστολὰς ποὺ μου γράφουν οἱ φίλοι μου· ὅταν δὲ εἶνε πολὺ ὡραῖαι, τὰς ἀναγινώσκω καὶ εἰς τοὺς συνεργάτας μου· καὶ ὅταν εἶνε πάρα πολὺ ὡραῖαι, τὰς δημοσιεύω καὶ εἰς τὸ φύλλον, διὰ νὰ τας ἀναγνώσῃ ὅλος ὁ κόσμος. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν ἐδῶ δὲν ἰσχύει. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἀνακοινῶ εἰς κανένα ἐπιστολάς. Ἀ·ν ὅταν αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ δὲν τιμοῦν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὰς ἔγραψε (πρᾶγμα ἄλλως τε σπανιώτατον) Β·ν ὅταν μοῦ γράφουν τίποτε ἰδιαίτερον, μὲ τὴν ρητὴν παραγγελίαν νὰ μείνῃ μεταξύ μας. Εἰς ὅλας τὰς ἄλλας περιστάσεις, αἱ πρὸς ἐμὲ ἐπιστολαὶ ἀνακοινοῦνται, καὶ τόσῳ περισσότερον, ὅσον ὡραιότεραι εἶνε.

Ἐκ Πειραιῶς μοῦ ἀναγγέλλεται θλιβερώτατον δυστύχημα: ὁ θάνατος τοῦ ἐκεῖ συνδρομητοῦ καὶ λατρευτοῦ φίλου μου **Πάνου Α. Κουλούρη**, τοῦ γνωστοτάτου εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἀντίο Μαστέλο*. Ἦτο μαθητὴς τῆς Γ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου, ἐπιμελέστατος, ἀγαθώτατος καὶ πολὺ εὐφυής, ὡς δύναται νὰ μαρτυρήσῃ καὶ ἡ εὐδοκίμησις του εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μας, ὅπου ἐσχάτως ἔτυχε καὶ Α' Βραβείου. Ἀφίνει γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀπαρηγορήτους διὰ τὴν ἀπώλειαν, καὶ φίλους πολυπληθεῖς βαθύτατα αἰσθανθέντας τὸ κενὸν τοῦ προώρου τούτου θανάτου. Οἱ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως, εἰς τοὺς ὁποίους τόσον οἰκεῖος καὶ ἀγαπητὸς ἦτο ὁ ἀτυχὴς Κουλούρης, ἂς ἀναπέμψουν θερμὴν εὐχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἂς τον παρακαλέσουν νὰ στείλῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τοὺς βαρυπενθεῖς συγγενεῖς, τοὺς ἀσυγκρίτως δυστυχεστέρους τοῦ ἀποθανόντος...

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: ***Ὑπουργὸν τῶν Ποτιστικῶν*** (Ε. Τ αὐτὸ ἐξέλεξα ἔστειλα τὰ φύλλα ποῦ ἐζήτησες·) ***Δημάρατον*** (Α. Σ.) ***Μαρμαρυγὴν*** (χωρὶς ἀρχικά, ὅπως εἶπες·) ***Μικρὰν Ἀνθοκόμον*** (Α. Λ. αὐτὸ ἐξέλεξα· φίλησέ μου καὶ τὰς μικρὰς ἀδελφάς·) ***Μαργαριτοφόρον*** (αὐτὸ ἐξέλεξα, ἀλλὰ χωρὶς τὸ οὐσιαστικόν, διότι ἔτσι μοῦ φαίνεται ὡραιότερον· περὶ τῶν ἐπιστολῶν σπήντησα ἀνωτέρω·) ***Φιλοποίμενα τὸν Ἀχαιόν, Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ*** (Κ. Ο.) καὶ ***Ταχυπέτην*** (Β. Γ. Τ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: παραλείπονται ἐλλείψει χώρου. Αἱ σπουδαιότερτι (προτάσεις ἢ ἀποδοχαὶ προτάσεων ἀλληλογραφίας κτλ.) ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Ρόδον τῆς Δύγῆς* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Μελαγχολικὴν Νάντοπούλαν*· ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὸν *Εἰκοστὸν Δίδωα*, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* καὶ *Ἐσμεράλδαν*· ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* μὲ τὴν *Νεαρὰν Φιλόσοφον*, *Καρδερίναν* καὶ *Κρ. Κυριακίδην*· ὁ *Πατρινὸς Βαρκάρης* μὲ τὸ *Ζουλάπι*, *Ἑλένην Δαμάσκου* καὶ *Συριανὸν Ἱππότην*· ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* καὶ *Φεγγόβολην Αὐγούλαν*· τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὸ *Εὐῶδες Ἴον*, *Λαίμαργον Γατάκι* καὶ *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*· τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* μὲ τὴν *Κόμην τῆς Βερενίκης*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*· τὸ *Ψάρι τῆς Ἠπείρας* μὲ τὴν *Κιθάραν τοῦ Τατοίου*, *Ἔνδοξον Ψαριανὴν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*· ἡ *Ἔνδοξος Ψαριανὴ* μὲ τὴν *Χρυσάνθην Ράγκου*, *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὴν *Πόπην Παναγοπούλου*, *Κωνσταντῖνον Μαχαιρᾶν* καὶ *Ἰω. Ἰατρόπουλον*· ἡ *Μαρία Μωραΐτου* μὲ τὴν *Ποτούλαν Κυριακοπούλου*, *Τύρινθα* καὶ *Ἀνοιχτὴν Καρδιάν*· τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* καὶ *Κῦμα τῆς Λευκάδος*· ὁ *Ἥλιος τῆς Δύγῆς* μὲ τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, *Ἔνδοξον Ψαριανὴν* καὶ *Σφίγγα τῶν Θηβῶν*· ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὸ *Εὐῶδες Ἴον*, *Ρυθέρτον Γυίσκάρδον* καὶ *Κάρμεν Σύλβα*· ἡ *Ἀγριοβιολέττα* μὴ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος*, *Κινέζον Δῆ* καὶ *Ἔνδοξον Ψαριανὴν*· ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὸν *Θησέα Λιβέριον*, *Θεαγένην* καὶ *Βαρδαλαμπούμπαν*· ἡ *Ἑλένη Περσάκη* μὲ τὴν *Πιπίτσαν Κοκινοπούλου*· ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Λυδίαν Δίθον*, *Πίκ-Νίκ* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· τὸ *Καλῶς Ὥρισες* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Λευκάδος*, *Καρδερίναν* καὶ *Ἀληθῆ Φίλην*· τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὸ

Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα — ὁ *Φίλαγγλος Ἕλλην* μὲ τὸν *Ταρταρῖνον τῆς Ταρσκκώνης*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Βίωνα τὸν Σμυραῖον* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλω* καὶ *Βιργινίαν Λυκιαρδοπούλου* — ἡ *Δίγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* — ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνὶς* μὲ τὸν *Κόδρον* καὶ *Ἡρακλέα Ἀναστασιάδην* — ἡ *Κωμῳδία τῆς Ζωῆς* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* — τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* μὲ τὸν *Νεαρὸν Κερκυραῖον*, *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* καὶ *Ἐδῶδες Ἴον* — ὁ *Πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτραν* καὶ *Ἰωάννην Δάρκ* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὴν *Περίλυπον Κερκυραίαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Βροντὴν τοῦ Διὸς* (ἡ ὁποία λέγει, καθὼς τῆς εἶπαν, ὅτι καὶ τὰ Β' καὶ τὰ Γ' Βραβεῖα τὰ ἐπῆραν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀγόρια· ἀλλὰ δὲν πειράζει· θὰ φιλοτιμηθοῦν, λέγει, καὶ τὰ κορίτσια, καὶ θὰ δείξουν κάποτε ὅτι νικοῦν καὶ αὐτά — καὶ μήπως δὲν τὸ ἔδειξαν ἄλλοτε;) *Κίχλην* (δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη προτάσεως ἀλληλογραφίας μὲ συμμαθητήν σου, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις καὶ θύνασαι νὰ βλέπῃς καθεκάστην· ἡ ἀλληλογραφία ἔχει σκοπὸν νὰ συνδέῃ τοὺς πρὸς ἀλλήλους ἀγνώστους·) *Παραγιόττην Κ. Σταυρουλόπουλον* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἐλήφθη ἐγκαίρως) *Δυδ.αν Λίθον* (πολὺ μ' εὐχαριστήσεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ ἡ ὑπόσχεσίς σου ὅτι θὰ μου γράφῃς τακτικώτερα) *Ἀλήθῃ Φίλην*, *Μόδσαν Θάλειαν* (χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τόσας καλάς μου φίλας·) *Νέον Ἡρακλέα* (ἔλαβον·) *Μόδσαν τῆς Ἀστρονομίας* ([Ε] διὰ τὰς ὡρραίας ἐντυπώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλων· ἐννοεῖται, ὅτι ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, ἔγε· καὶ ἐπίθετον· ἀλλὰ δὲν τὸ λέγει·) *Θαυμασὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους· ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ μὲ τοὺς ἰδίους ἀκριβῶς ὅρους τοῦ περυσινοῦ· χωριστὰ φύλλα λυσοχάρτου δὲν ἔχω· μόνον εἰς φακέλλους·) *Λίδην τοῦ Κηφισσοῦ* (νά μου φιλήσῃς καὶ τὴν μικρὰν Τζένην, μὲ τὰ τόσον ἰδιότροπα μαθήματά της, — καλὲ ἀκοῦτ' ἐκεῖ νάφίσῃ τὸν δάσκαλόν της εἰς τὴν μέσην τοῦ μαθήματος «διὰ νὰ παίξῃ λίγο», καὶ ἄλλοτε νὰ ἐπιμένῃ νὰ κάμῃ μάθημα μὲ ἀνοικτὴν ὀμβρέλλαν! . . — καὶ νά της εἰπῇς ὅτι περιμένω ἀνυπομόνως τὸ πρῶτόν της γράμμα·) *Κεραυνὸν* (τὸ γραμμάτιον εἶνε ἔγκυρον, αἱ λύσεις ἐμπρόθεσμοι·) *Χωλὸν Διάβολον* (ἐλήφθησαν·) *Σμυρνηοπούλαν*, *Μυστικὴν Φωνήν*, *Ἀλκυόνα τοῦ Βοσπόρου* (βέβαια, κάθε πρῶτον δύσκολον·) *Κ. Ι. Τρακάκην*. *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (αἱ προτάσεις βραδύνουν κάποτε, διότι εἶνε πολλαὶ καὶ δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πού μου γράφεις συχνά·) *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* (ὅλα θὰ γίνουν, ἀλλ' ἐν καιρῷ· χαίρω πού σου ἤρεσαν τόσον τὰ ἐρετεινά μας ἔργα·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο τελευταίας ἐπιστολάς σου· αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὰς Ἀπόκρεω μοῦ ἤρεσαν πολύ·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (κατενθουσιασμένον μὲ τὰ ἐρετεινὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα, λέγει, ὑπερέβησαν ὅλας τὰς προσδοκίας του·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ἐλπίζω, ὅτι τώρα ποῦ ἐπέρασαν τὰ καρναβάλια, θὰ εὐκαιρῇς νά μου γράψῃς συχνότερα·) *Ἀφελῆ Καρδίαν* (νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι ἀπεναντίας τοῦ ὀφείλω χάριτας διὰ τὴν ἀμέλειάν του, διότι ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ λάβω τὴν προσφιλῆ ἐπιστολήν σου· τώρα πότε θὰ μου γράψῃ κ' ἐκεῖνος;) *Νεαρὸν Ζωγράφον*, *Ἰωάννην Παρίσην* (ὅταν μοῦ στέλλῃς σὺ τὰ χρήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νέων συνδρομητῶν, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νὰνταγνωρίζωνται ὡς ξεσπάθωμα ἰδικόν σου·) *Δύγερινόν*, *Ψάλτην τῶν Δασῶν* (ἐννοεῖται· τἀρχικὰ γράφονται μόνον εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου·) *Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως* (καλὰ κάμνεις. ποῦ ἐργάζεσαι ἀπὸ τώρα διὰ τὸν Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων· κρῖμα, ποῦ δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας!) *Ὄλγαν Λ. Πατσιάδου* (ἡ *Ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας* δὲν εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὑποθέτεις· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Τσούχταραν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων καὶ ὅλοι οἱ συνεργάται μου κατενθουσιασμένοι μὲ ὅσα γράφεις· ναί, καλὸν εἶνε αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν νὰ γράφωνται εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς·) *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* (μὲ τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας·) *Τρομερὸν Γίγαντα* (1), *Πάλλουσαν Καρδίαν* (βεβαίως, κατὰ λάθος τὸ ἔκαμε· ἀλλὰ δὲν πειράζει, κράτησε διὰ τὸ Λευκωμά σου τὸ ἕνα καὶ ἐπίστρεψε τὸ ἄλλο, νὰ τοῦ το στείλω·) *Ταχυδρόμον Περιστεραν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ περιπάτου σὲ συμβουλεύω νὰ στείλῃς διήγημα· ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὠφέλειά σου θὰ εἶνε·) *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Σταχωμένον Ποντικόν*, *Ἀσπροπουλαμίτην* (μὰ δι' αὐτὸ λέγουν ὅτι ὁ Διάβολος ἔγινε τυπογράφος, διὰ νὰ βασανίζῃ τὸν κόσμον μέ... τὰ τυπογραφικὰ λάθη· τὰ τῆς Στατιστικῆς σου εἰς τὸ προτεχές· ὡς πρὸς τὴν πρότασιν ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ *Γέττιγος τῆς Ἀχαΐας*, δι' ἄλλους λόγους εἶνε ἀνεφάρμοστος·) *Μικρὸν Παλαιστήν*, *Ὡραίαν Ἀνεμώνην* (πού τὴς ἤρεσε τόσον τὸ τελευταῖον δωδεκασέλιδον φύλλον·) *Ἀργυρᾶν Συρίκραν* (ἡ ὁποία συγχαίρει ὅλους τοὺς ἐξεσπαθώσαντας καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ δωδεκασελίδου φύλλου·) *Χριστόδουλον Βλυσίδην* (ἂν θέλῃς νά μου στέλλῃς λύσεις, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Ὁδηγόν·) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου*, *Ἀπόγονον τοῦ Χάση* (χαίρω πολὺ διὰ τὰ τόσα προτερήματα τῆς νέας φίλης πού μου ἐσύστησες, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ διακριθῇ πολύ·) *Ζοφερὸν Νέφος*, *Ναυαγὸν Καρδίαν*, *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πολὺ μοῦ ἀρέσει ἡ ἐρετεινή σου στοιχή. . καὶ εὔχομαι νὰ την διατηρήσῃς πάντοτε·) *Μέδωνα* (μὲ τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου· ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς·) *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διότι καὶ εἰς τὴν Ἔκθεσίν σου ἀκόμη μ' ἐνεθυμήθης καὶ ἔγραψες περὶ τοῦ «Πράντος»·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν· ἔκλεξε ἄλλον τόμον, διότι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖς, εἶνε ὁ 10ος, ἀξίας 10 φράγκων·) *Νικόλαον Π. Κουλουμᾶν*, (δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε κανὲν λάθος· τώρα τοὐλάχιστον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀναθεώρησις·) *Ναυτόπαιδα*, *Λύραν τοῦ Ἀρίονος* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Καυκασίαν*, *Λίμνην Μαρεῶτιν*, *Βασίλισσαν Ζηνοβίαν*, *Ματθαῖον Σταμούλην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Γεώργιον Δ. Μαρῖνον κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16 Φεβρουαρίου* θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10ᾳ Ἀπριλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰχαφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

109. Λεξίγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου·
Καθὼς τὸ δεύτερόν μου.
Στρατὸς εἶνε τὸ τρίτον μου.
Καὶ ἄρχων τις τὸ συνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [ΕΕ]

110. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Νὰ εὑρεθοῦν ὀκτὼ ὄρη τῆς Ἑλλάδος, τῶν τῶν ἐχθρῶν.

ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ καθεξῆς, νὰποτελῶσι τὸ ὄνομα ἄλλου ὄρους τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παμίσου [ΕΕ]

111. Στοιχειόγριφος.

Ἐλεεινὸς καὶ δυστυχὴς κατάκειμαι ὁ τάλας,
Ἓν γράμμ' ἂν λείψῃ, μ' ἀριθμεῖς εἰς πράξεις [τρισμεγάλας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥόδου τῆς Λέσβης [Ε]

112. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ λαμπὸ κάνεις κεφάλι, κ' ἔτσι ἀφίνεις πόδια, μέση,
Κι' ἀπ' τὴν πόλι θά τον εὕρῃς στρατιώτου νἄχῃ θέσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

113. Σταυρὸς μετὰ Ῥόμβου

★ Νὰντικατασταθοῦν
★ οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ
★ στιγμαὶ διὰ γραμμά-
★ των, οὕτως ὥστε νὰ-
★ Ο ★ ★ ★ Η ★ ναγινώσκεται: Εἰς
★ τὸν σταυρόν, καθέ-
★ τως, μέρος τῆς οἰ-
★ κίας, ὁριζοντίως, ἀ-
★ στερισμός. Εἰς τὸν
Ῥόμβον, ἀπὸ τοῦ Ο,
ἄνω, ἐπίρρημα τόπου, κάτω, ἐρπετόν· ἀπὸ τοῦ Η, ἄνω, ἐπίρρημα ἐπεξηγηματικόν, κάτω, χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

114. Μυστικὴ Ἐρώτησις.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας:

Ὁ Διδάσκαλος: Πότε ... ὁ περίφημος . . . . τῶν Ἀγαιῶν. . . . . ;

Ὁ Μαθητής: — τῷ 183 π. Χ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίχλης [Ε]

115. Φωνηεντόλιπον.

δκσν-ψ-θνς-λσσνσ δ-φλς-μρτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματεύουσης Θαλάσσης [Ε]

116 Γρῖφος.

νον
ι
μεν
ον

Ομ Ομ ἀντὶ σέ, Κύμη Θ τῶν
μένει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκώνης [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49 καὶ 50.

632. Θάνατος (θά, νάτος!) — **633.** Κρόνος· θρόνος. — **634.** Στρουθοκάμηλος, στρουθός, κάμηλος.

635.

Σ
Ο Α
Ρ Υ
Λ Α Ρ Α
Θ Α Μ Α Η
Η Ρ Ν Ν
Ν Τ Τ Ο
Α Ν Α Ν Ι Α Σ

636-690. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος *π*, σχηματίζονται αἱ λέξεις: *ὀπτός*, *λοπάς*, *οἀπτω*, *πρᾶος* *ἧπαρ*. — **601.** Ἡ εὐγένεια δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ χρήματα. — **692.** Μὴ ὠνοῦ περιττά.

---

693. Ἀρχιμήδης (Ἀρχή, μύδι, Σ). — **694.** Σέριφος-Ἔριφος. — **695.** Ἐλάσσων-Ἐλασσών. — **696.** Τὰ γράμματα Θ, Κ, Ι.

697.

Κ
Π Α Σ
Π Α Λ Λ Α Ι
Κ Α Λ Λ Α Μ Ο Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Ι Ο Σ
Σ

698. ΙΣΤΡΟΣ (Σίτος, τσίροι, ρίς, ὅτι.) — **699—703.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ *Ἰανός*, σχηματίζονται αἱ λέξεις: *Λουκιανός*, *Ἀδριανός*, *Ἀρειανός*, *Ἰουλιανός*, *Τραϊανός*. — **704** ΠΑΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΝΕΜΕΑ (ΠΑΝορμον, Ἀθέμιτος, ΡΗΜα, ΟΝΕιρον, ΣΑΔδῆς). — **705.** Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον. — **706.** Ἐπὶ τὰς πομπὰς ἐξιέναι οὐχ ὡς θεωρησομένους, ἀλλ' ὡς θεωρήσοντας — **707.** Ἡ πόλις πολλὰ ὑπέφερεν ὑπὸ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7ος. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1900** **Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 10**

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 76.)

Ὁ Γολιὰθ ἐβάδιζε ζωηρά, ἐκτείνων κἀκεῖ κάπου κάπου τὴν προβοσκίδα του διὰ νὰ ὀσφρανθῇ τὰ ἀντικείμενα, καὶ κάποτε δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ δρέψῃ μὲ αὐτὴν καὶ κανένα ἄγριον καρπόν. Ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα καὶ ὁ Γεράρδος ἐγέλων, ἐφλυάρουν, ἔψαλλον διάφορα τραγούδια καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμαν θελκτικώτεραν ἐκδρομήν.

Ἡ ὁδοιπορία ἐξηκολούθησε, χωρὶς κανὲν ἐπεισόδιον, ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου· τέλος ἐστάθμευσαν πλησίον ἑνὸς χαριεστάτου ρυακίου, τοῦ ὁποίου αἱ ὄχθαι ἦσαν κατάφυτοι ἀπὸ ἄνθη, καὶ τὸ ὁποῖον κατέβαινε μὲ σκιρτήματα τὴν κλιτὺν τοῦ μικροῦ βουνοῦ. Ἐτίμησαν ὅπως ἤρμοζε τὰ ὡραῖα πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Μαργαρόνα εἶχε γεμίσῃ τὸ καλάθιον, ὁ δὲ Γολιὰθ ἔλαβε τὸ μερίδιόν του μὲ πολλὴν διάκρισιν. Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πάντοτε, ὁ τρόπος τοῦ Γολιὰθ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς πολλὰ κακομαθημένα παιδία· ποτὲ δὲν ἄπλωνε χέρι ἢ μᾶλλον προβοσκίδα, εἰς φαγητὸν ποτὲ δὲν ἔτρωγε μὲ λαιμαργίαν, δὲν ἐρρόφα μὲ ἀπληστίαν ὥστε νὰ τρέχῃ τὸ νερὸν ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ποτὲ δὲν ἔχριε τὸ πρόσωπόν του μὲ γλυκίσματα. Ἐπερίμενε μὲ ὑπομονὴν τὴν σειράν του, καὶ ὅταν ἤρχετο, ἐξέτεινε μὲ εὐγένειαν τὴν προβοσκίδα του εἰς τὴν ὡραίαν χεῖρα τῆς Καραλίας, ἢ τις αἰσθανομένη τὴν ἀναπνοήν του, ἐκατελάλαβε τί ζητεῖ καὶ ἐξέλεγε δι' αὐτὸν ἐν ὡραῖον ὀπωρικὸν ἢ γλύκισμα.

Οἱ νεαροὶ ἐξερευνηταί, ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν, ἐπανέλαβον τὴν πορείαν των· ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῶν τριῶν. Πέραν τοῦ λόφου ἐκείνου δὲν εὑρίσκετο ἡ θάλασσα, ὅπως ἐφαντάζοντο, ἀλλὰ ἄλλο τι περισσότερον ἐκπληκτικὸν ὡς πρὸς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην.

Πύργος γιγάντιος ἔχων ὀγκώδεις καὶ φοβεροὺς τοίχους, ἀλλὰ ἠρειπωμένος, ὑψοῦτο ἑκατὸν βήματα πρὸ αὐτῶν. Τὸ σκυθρωπὸν καὶ μυστηριῶδες τοῦτο κτίριον ἐφαίνετο πανάρχαιον. Ὁ Γεράρδος καὶ αἱ δύο κόραι ἐσιώπων· μελαγχολία καὶ ἀνησυχία κατέλαβε τὰς ψυχάς των.

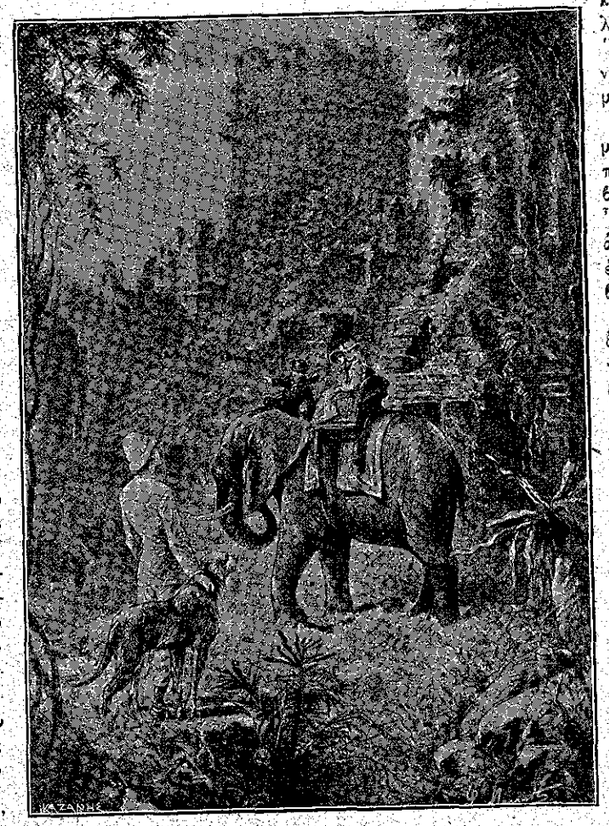

«Δὲν ἐφανταζόμην πῶς θὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις σήμερα.» (Σελ. 82, στ. α')

Τὴν σιωπὴν διέκοψε πρώτη ἡ Λίνα.

— Ὤ, Κοραλία· νὰ φύγωμε! φοβοῦμαι! ἀνέκραξε κάτωχρος.

— Φοβεῖσαι; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἄ, ναί, πραγματικῶς, θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς φοβούμεθα. Διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἔμεινα κατάπληκτος. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ὅπως πάντα. Τί ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν; ἂν τὸ ἐρείπιον αὐτὸ εἶνε μελαγχολικόν, τί εἰμπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ;

— Ὤ, δὲν εἰξεύρω... ἀλλὰ ἤθελα νὰ φύγωμεν.

— Τὸ σωστὸ εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀνακαλυψίν μας εἰς τὸν πατέρα, τὸν Ἐρρῖκον καὶ τὸν ἰατρόν, πρὶν νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν ἐκεῖ μέσα, εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Πῶς; νὰ ἐπιστρέψωμεν αἰσχρῶς, χωρὶς νὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ἴδωμεν τί συμβαίνει ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον! Ἄ! ὄχι, αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἔλα ἐδῶ, Κοραλία, τί μου τί φοβεῖσαι;

— Τί νὰ σοῦ πῶ... δὲν εἰξεύρω... ἕνας τοῖχος μπορεῖ νὰ κρημνισθῇ... ἢ ποιός εἰξεύρει... μέσα ἐκεῖ εἶνε θηρία... φίδια... σκορπιοί... εἶπεν ἡ κόρη μὲ δισταγμόν.

— Ἄ! μπᾶ! εἴμεθα μὲ τὸν Γολιάθ, καὶ αὐτὸς μὲ ἕνα πάτημα τοῦ ποδιοῦ του μπορεῖ νὰ τους δώσῃ νὰ καταλάβουν...

— Ὤ, Γεράρδε, ἐκεῖ μέσα νὰ ἐμβοῦμε; Καὶ πρῶτα πρῶτα πῶς; δὲν ὑπάρχει θύρα!

— Χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρχῃ μία· δὲν μου φαίνεται τὸν πύργον αὐτὸν νὰ τὸν ἔκαμαν διὰ τὰ πουλιά... Λοιπὸν ἄς τὴν ζητήσωμεν.

Κεντήσαντες πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν Γολιάθ, περιῆλθον